

Jan Palach - a ti druzí

Pankrácká věznice v letech padesátých bolševického temna byla přeplněna českými a slovenskými lidmi, kteří se nesmířili s násilím, páchaným na jejich zemi.

Každé ráno od devíti do půl desáté, jako první, chodí na tomto tolik šedivém a uprášeném dvoře - provazáři. Naši lidé, odsouzení komunistickou nenávistí k absolutnímu trestu. Minuty jejich pobytu na sporém čerstvém vzduchu jsou přísně odpočítány. A závislé na náladě a zlovůli velícího dozorce oddělení.

Přistaví-li v kobce vězeňský stolek k oknu, na něj postaví stoličku a s poslední zručností bývalého sportovce vyšplháš se na tuto vratkou výšku a ještě se hodně natáhneš - uvidíš.

Uvidíš kus šedě dvora s dvěma vyšlapanými kruhy. V šikmém úhlu dohlédneš část protější vysoké zdi s ostnatými drátem s elektrickým napětím. A jestli se ti podaří ještě více se natáhnout, spatříš možná na horizontu kus svobody. Poslední poschodí a střechy civilních činžáků v těsné blízkosti pankrácké věznice. Zásadně se tam nedívám, i když přináší relativní naději že dnešní náš osud není přece tolik vzdálený pražskému svědomí.

Vidíš a slyšíš. Pevné kroky na písku dvora. Kolo smrti. Chodí a čekají na smrt.

Počítáš. Jako včera, před týdnem, pokaždé.

Počet se mění. Ubývá a zase přibývá. Tak, jak ti statečně odcházejí na smrt, aby přišel na vycházku čerstvě odsouzený.

Denně obdivuji jejich vyrovnanost, hrdé držení těla. Využívají každé to ráno odpočítaných třiceti i méně minut k předání svých posledních vzkazů. Tichým, pevným hlasem zaznívají do cel slova, která nejsou jen pozdravem nejdražším, ale hlavně závažná poselství, která mohou zachránit život a svobodu mnohým, kteří zůstali ještě venku. Také jména zrádců a udavačů. Jména bestiálních vyšet-

řovatelů, soudců a prokurátorů.

Odsouzení na smrt jsou různého stáří. Vidíš mezi nimi muže v nejkrásnějších letech síly. Vidíš starce a hochy jako chlapce. Zločinný komunismus si nevybírá.

Tam v tom malém kole o holi chodí sehnutý muž. Asketické postavy, s krásnou ušlechtilou bílou hlavou. Utrpení vyšetřovací vazby ho poznamenalo. Je to ředitel uranových dolů, který údajně prozradil nějaké státní tajemství.

Naproti v uniformě pochoduje voják. Rovného těla, s hrdě vztyčenou hlavou. Major Nechanský. Kterého tolik milovali jeho vojáci a

! Upozornění !

V příštím čísle "Našich Hlasů" začneme otiskovat na pokračování knihu spisovatelky

EMMY JAROŠOVÉ

Mezi starou a novou vlastí

(Sběrný tábor Traiskirchen r. 1968)

Kniha dokumentuje životní příběhy uprchlíků.

chtěli s ním jít za svobodou pro svoji vlast.

Ten štíhlý, plavý chlapec se svetrem ke krku je určitě také voják. Teprve, když na

popravisti padl, dozvěděl jsem se, že to byl filosof z Olomouce, který do poslední chvíle neslevil ničeho z mravních principů humanitní demokracie.

Vedle něho chodil JAN. Vysokoškolař, pátým semestrem medicíny na Vysockém učení pražském. Chtěl být dětským lékařem. Už od malička miloval děti. Únorový komunistický puč v roce 1948 ukončil jeho naději. Fakultní akční výbor, když odmítl vstoupit do stranického Svazu mládeže, jej

Pokračování na str. 4

naše hlasy

INDEPENDENT NEWSPAPER FOR CZECHS AND SLOVAKS
NEZÁVISLÝ ČASOPIS PRO ČECHY A SLOVÁKY

No. 2 (1006) Vol.- Ročník 29.* 30. ledna - January 30, 1982.

Na Vltavě v zimě.

Qou vadis Canada?

Jedenáctinásobný vrah odměněn 90.000 dolary! - Zločin, který otřásl zemí (ty vraždy, nebo ty peníze věnované vraho-

Dvaatřicetiletý notorický mordýř Robert Clifford Olson byl odměněn na účet daňových poplatníků soudním tribunálem - nikoli v Kourkově, nýbrž v Kanadě - k ubytování v policii hlídáném bezpečí, kde má zajištěnu veškerou ochranu před hněvem veřejnosti. Prozatím mu nehrozí nebezpečí, že této ochrany někdy během svého

života pozbuje. Kromě toho má rovněž zajištěno jídlo, oblečení a mnoho jiných náležitostí a práv, aby neměl důvod ke stížnostem a protestům. Rovněž mu byla udělena policií odměna za informace, které dovedly ramena kanadské spravedlnosti k vrahem ukrytým obětem.

Peníze jsou k dispozici vraho-
vě ženě Joan (vrah je nepotře-

buje, jeho životní náklady s radostí převezmou ti, kteří dříou za dvě stovky dolarů týdně) a jsou hrazeny z daní provincií. Platbu nařídil hlavní prokurátor B.C. Allan Williams a schválil jeho nadřízený v Ottawě Robert Kaplan. Zdáli oba dva pánové jsou spřátelení s vrahem Olsonem, nelze za dnešní politické konstelace spolehlivě prokázat.

Mimo uvedenou platbu byl Olson odměněn částkou 5
Pokračování na str. 3

DOPIS Z DOMOVA

Karel Novák:

Uchvatitelé moci shazují masku t. zv. mluvčích dělníků

Na televizních obrazovkách a v rozhlase můžeme pozorovat statečný boj polských dělníků o svá nezadatelná práva, o která je oloupila stranická byrokracie t. zv. Polské sjednocené dělnické strany. Straníčtí mocipáni již nemohou zakrýt masové okrádání a osobní obohacování na úkor dělníků a zemědělců.

Přiznávají všeobecný krach svého systému, který vybudovali pod maskou zákonitých mluvčích dělnické třídy a zástupců práv pracujícího lidu. Podle všeobecného mínění lidu patří 80 procent pracovníků polské stranické byrokracie za mříže pro rozkrádání národního důchodu a záměrný rozvrat zemědělství. Pod záminkou realizace ideologie marxismu-leninismu a ve snaze zlikvidovat zemědělce, kteří osobně pracují na půdě, uměle stanovili ceny

zemědělských výrobků tak, aby nekryly náklady na zemědělskou výrobu, uměle omezili výrobu zemědělských strojů, stavebnin, hnojiv a rozdělování paliv, aby položili individuální zemědělce na lopatky. Výsledkem však nebylo zničení individuálních zemědělců, ale zničení zemědělství a z toho plynoucího zásobování obyvatelstva velkých průmyslových aglomerací a měst. Výsledkem bylo vytvoření skutečné dělnické organizace na bázi odborů s

deseti miliony členů, kteří bojují za svá dělnická práva proti uchvatitelům moci. Tento vývoj nemohl neovlivnit ani cítění řadových členů polské vládnoucí strany, takže straníčtí funkcionáři byli nuceni ustoupit některým požadavkům Solidarity. Mnohým lidem se otevřely oči.

Zástupci československé komunistické strany, kteří se zúčastnili sjezdu polské vládnoucí strany, t. zv. Polské sjednocené dělnické strany, byli nuceni přiznat na důvěrných schůzích se stranickými aktivisty, že sjezd polské strany nutno spíše hodnotit jako "kabaret dobré pohody" než jako strany marxistickoleninské.

Straníčká byrokracie v ČSR se zalekla vývoje v sousedním Polsku a odvolala chystaná
Pokračování na str. 5

Vyznání vědce

Před třinácti roky se rozloučila Indiana university v Bloomingtonu se svým profesorem Emeritus Dr. Václavem Hlavatým. Zemřel tichý pokorný matematik, který už na Karlově Universitě, svými pozoruhodnými výsledky v teorii relativity udívil samotného Einsteina, který mu jednou řekl: "Hlavatý, Vy už víte víc než já".

Ano, Einsteinovy problémy Dr. Hlavatý jednou vyřešil a tím se rázem stal největším počtářem. Byl zařazen do skupiny deseti největších vědců světa. Když všeteční newyorští redaktori se ho dotazovali jak vyřešil ty početní příklady, se kterými si Einstein nevěděl rady, skromný pan profesor odpovídal.

"Na ten Einsteinův početní problém jsem myslel dlouhá léta. Vlastně ustavičně. Tu noc jsem nemohl usnout. Četl jsem detektivku. Já rád totiž detektivky. Ty vás umí nadchnout jako mladá děvčata. Oboje vzruší. Najednou se zastavím ve čtení, mám nějaký intuitivní pocit. Vstanu, běžím, k tabuli, začnu počítat.... a k ránu jsem to měl."

A na otázku novináře, co potom dělal, profesor Hlavatý odpověděl.

"Pomodlil jsem se." Na poznámku, že mnozí soudili, že on vědec odpověděl.

"A to bych tak neřekl. Na konec všeho je nekonečno? Jako člověk bych řekl na konec všeho je Bůh. Pokud sahá můj rozum, tam je věda. A kam můj rozum už nedosáhne, tam vidím Boha".

Tak promlouval pravý učenec, jakým Dr. Václav Hlavatý byl. Narodil se v Lounech v Čechách, ale nějak hřejivě si zamiloval naši Vysočinu a rok co rok se vracel k pobytu do městečka Kunštátu. Je to malebné městečko v prstenu svahů a kopců a jen poněkud zasvěceným nešlo, že v Kunštátě pobývalo za různých okolností mnoho významných lidí. Slavný astronom J. Kepler (1571-163.) byl v Kunštátě v roce 1606-1612 pod ochranou majitele zámku Štěpána Schmidta z Freyhoffenu. U téhož majitele panství dlel v roce 1626 jako ve vyhnaneckém úkrytu Jan Amos Komenský. Zakladatel českého baletu
Pokračování na str. 8

Poland: Choosing Sides

There are moments in the affairs of men when, however reluctantly, they must choose between stark and simple alternatives. There are moments in the affairs of men when they find themselves, however uncomfortably, on one side of an issue or the other. This is such a moment.

The Polish people have for the past year been saying no to totalitarian tyranny. They have demanded no more than certain of the elementary freedoms that Western citizens enjoy without thinking about it every day of their lives. They have advanced this demand peaceably, bravely, and against incredible odds. Now the Soviet Union and its Polish puppets have answered - with the brutality and mendacity that have ever been the hallmark of totalitarian governance.

In the face of these developments, the West confronts a simple choice: whether to collude with or to oppose the despots who are trying to crush the Polish struggle for freedom.

Hardly anyone openly advocates collusion with the Polish government and the Soviet Union, but collusion can take many disguised and indirect forms. It can take the form of the idea (particularly popular in West Germany) that in the absence of an outright Soviet invasion, there is no reason to hold the Soviet Union responsible for the repression in Poland and to act against it accordingly. It can also take the form of the statement that Solidarity is to blame for having gone "too far," and that only if the "experiment" of General Jaruzelski succeeds can Poland be rescued from a bloody Soviet invasion. Most concretely of all, collusion can take the form of continued or even increased economic aid to Poland and the Soviet Union. In all these ways the West in effect rewards the Soviet Union for allowing the Quisling government in Poland to crush Solidarity instead of doing the job itself. And the Quislings in Poland are rewarded for winning the war against their own people.

Whatever form it takes, Western complicity in the war against the Polish people will be a confession of our intellectual confusion and our moral and political bankruptcy. In helping to stabilize the situation in Poland - and therefore in the Soviet empire generally - we will in effect be declaring to the world that the freedom which has been the glory and touchstone of our own civilization must remain forever beyond the reach of the peoples of Eastern Europe.

Is this what the West wishes to say?

There are those who tell us that the only alternative to such a declaration is the risk of war with the Soviet Union. The Committee for the Free World believes that this idea is in itself a form of accommodation with Soviet totalitarianism. We believe that there is an alternative that does not involve military force. It is simply the refusal to collude - and this means refusing any and all help to the forces of repression in Moscow and Warsaw.

The mighty efficiency of totalitarianism in bringing whole populations under the sway of its terror does not extend to making them productive. Both Poland and the Soviet Union desperately need Western loans, Western grain, and above all Western technology. By denying them access to all three we could, at no risk of military confrontation, further the processes of disintegration from within that may mark the beginning of the end of the Soviet empire.

For this, and nothing less, is the meaning of the crisis in Poland, and it is this that shapes the choices the West is now forced to make.

One choice is to persist in the illusions of detente according to which stabilizing the Soviet empire is in the interests of the West and will also lead eventually to liberalization in the East. Even as these illusions are being shattered by the events in Poland, they are being freshly urged upon us by many in the West who are blinded by fear or by the lure of profits. Some even say that the West should use economic pressure to force the Polish government to restore the freedoms it has now taken away. But is it not absurd to believe that the Soviet Union and the Polish government have crushed Solidarity and all that it represents in order to allow it to rise again?

The other choice for the West is to recognize the illusions of detente for what they are and to seize the historic opportunity now presented by the Polish crisis to hasten the day when the world will be free of Soviet imperialism and the totalitarian barbarisms it carries in its wake.

Once again, as so often before, we in the West are being given a lesson in the meaning of freedom by those who live under Communist rule. Their fate, and ultimately our own ability to maintain ourselves as free societies, will be determined by our response.

Josef Kalvoda, a member of

THE COMMITTEE FOR THE FREE WORLD

Václavské náměstí.

Zdeněk Slavík

Korupce citů

Metody bolševických center, práce rozvědek a oddělení propagandy, jsou naší veřejnosti vesměs dobře známy. Nebyly dosud zapomenuty akce, které plánovitě podnikaly komunistické československé úřady proti exilu a jeho aktivním představitelům v letech padesátých.

Sovětská agrese a okupace ČSR zahnala do exilu v roce 1968 další velkou vlnu vlastenců, kteří se nesmířili s novým bezprávím, které okupant nastolil v naší vlasti. A mnozí z nich přicházeli do exilu aktivně pracovat proti tomuto zločinnému řádu. To je velmi dobře známo čl. komunistickému ministerstvu vnitra. Velmi brzo pohotově dnešní režim v naší vlasti reagoval na aktivitu nových exulantů. Především v USA a v Kanadě. Kam přišlo mnoho nových Čechů a Slováků, aby pracovali pro návrat svobody do své země. Mezi nimi hodně politických vězňů, kteří na svém osudě a vlastním těle poznali praxi bolševismu. Přislušníci KAN a další představitelé demokratické opozice národa, kteří tak úspěšně v době t.zv. "československého jara" organizované projevíli skutečnou vůli národa.

Mnozí z nich zapojili se do stávajících exilových a krajanských organizací, které zde již mnoho let pracují pro stejný cíl.

Do exilu přišla ověřená zpráva, že při Ústředním výboru KSČ byla utvořena zvláštní komise pro boj - proti exilu. Na ministerstvu vnitra oprášili a vytáhli ze svého archivu metody, které byly používány v letech padesátých. A přispůbili je vývoji doby a stávající situaci v exilu. Sem přišli po srpnové agresi řada občanů čl. původu - i původu jiného, aby zde plnili své úkoly. A potom se vrátili.

Komunistickým úřadům je dobře známa situace a personální složení v našich exilových a krajanských organizacích. I jejich zvýšená aktivita, která je velkou překážkou a nebezpečím pro cíle dnešního pražského kolaborantského režimu.

Opět komunismus pracuje proti exilu. Zase především pomluvami proti aktivním jednotlivcům, proti organizacím a spolkům. Se snahou vytvořit nevěru, znemožnit, odstranit. Přesně podle osvědčeného receptu rozvracení.

Nic nového. To všechno tu již bylo. Jen jména osob se mění podle stávající aktivity. A přece to zase stojí znovu exil nové oběti a další energii.

Dnes jsou zde k dispozici jednotlivci se zdánlivě protikomunistickou minulostí, zakládají se "nové rady". Mají vytvořit nedůvěru, desorientovat, často i proti demokratickému řádu těchto svobodných zemí a jejich bezpečnosti. A potom zmizet.

Poslední akcí pražského komunistického režimu je **korupce citů**. Touhu exulanta, vidět opět své drahé tam daleko doma - rodiče, bratra, sestru, přátele - zneužívají orgány ministerstva vnitra a nutí exulanty v Kanadě a v jiných exilových zemích, k t.zv. "upravování vztahů" k domovině.

Je to především otázka svědomí a cti každého z nás. Vědomí, proč jsme opouštěli svoji vlast. Svým odchodem každý z nás aktivní formou dal nesouhlas se stávajícím komunistickým režimem v naší zemi. Je to také věc loyality k hostitelské exilové zemi a její bezpečnosti. Žadatel musí vyplňovat obsáhlý dotazník s vyloženým zpravodajským charakterem.

Každou takovou slabost stává se exulant trvalou obětí zpravodajského oddělení čl. ministerstva vnitra a také pátou kolonou bolševismu v exilové zemi.

Právem se také naše veřejnost kriticky dívá na mnohé návraty a návštěvy našich krajanů do vlasti. Odměnou je jim dvojitá nedůvěra. Komunistického režimu a nedůvěra a pohrdání demokratické opozice našeho domova, která dále statečně bojuje proti stávajícímu komunistickému řádu. Není to pěkný a snadný život!

A nyní zde v exilu? Rozhodně nebudeme podceňovat úsilí o rozvracení demokratického systému tohoto kontinentu. Rozvracení našich řad. Odpovíme jednotou a další aktivitou ve prospěch naší okupované vlasti.

Ze světa

* **Portugalské úřady** zakázaly delegaci SSSR, která měla přijet na pozvání Portugalské komunistické strany, vstup do země. Sovětský list Pravda uveřejnil článek, v němž toto rozhodnutí označil za projev návratu do dob studené války.

* **Egypt nadále usiluje** o rozšíření americké vojenské pomoci. Prohlásil to v rozhovoru s listem Mayo ministr obrany A. Ghazala. Zároveň přiznal, že USA dosud Egyptu dodaly pouze omezený počet zbraní.

* **K odnětí svobody** v trvání pět a půl roku odsoudil Vrchní správní soud v Západním Berlíně polského občana, 25 letého J. Dygase, který 22. srpna loňského roku unesl letadlo polské letecké společnosti LOT.

* **Více než 500 pistolí** pro zvláštní oddíl belgické policie, vycvičené pro boj s banditismem, bylo ukradeno při přepravě z francouzského města Bayonne do belgického Liège. Zbraně byly odcizeny ze speciálního kamiónu.

* **Americké vojenské námořnictvo** a námořní pěchota uskutečnily u kalifornského pobřeží cvičení, jehož námětem byl útok na "stát, v němž byli zajati američtí diplomaté".

* **Ministerstvo obrany USA** studuje možnost naplnit hlavice střel s plochou dráhou letu Cruise smrtelným biologickým plynem, paralyzujícím nově vytvořenými. Informuje o tom list Los Angeles Times.

* **Obrovskou skrýš zbraní** basických separatistů objevila španělská policie. Skladštěm pěti tun pušek, pistolí, kulometů, samopalů, tarasnic a vybušnin byl zacementovaný plavecký bazén asi šest kilometrů od Bilbao.

* **Koncern Coca-Cola** koupil za 750 milionů dolarů jednu z největších amerických filmových společností - Columbia Pictures. Bylo to oznámeno v Hollywoodu.

POZOR * POZOR * POZOR

Po redakční uzávěrce jsme dostali závažnou zprávu. V Kanadě a USA byli ustanoveni čl. komunistickou vládou právníci, kteří pátrají po adresách majetných exulantů, aby v případě jejich smrti převedli peníze za majetek do Československa, z čehož obdrží 20 procent. Proto si co nejrychleji zařídte u svého právníka poslední vůli (Testament), aby komunisté nedostali ani jediného centu. Tyto peníze by totiž šly na financování rozvratné činnosti exilu.

Island využívá sopek

Island leží sice v těsné blízkosti severního polárního kruhu, ale přesto má celá řada jeho obcí doslova horkou půdu pod nohama. Tento severský ostrov totiž patří mezi země s největším počtem vulkánů na světě. Kolem 150 sopečných výbuchů je písemně doloženo jen během osídlování ostrova.

Vulkanická síra z Islandu je už dlouhou dobu vyhledávaným zbožím na světových trzích. Zpočátku byla síra jedním z přírodních produktů pro obyvatele ostrova, kteří stále ještě museli počítat s tím, že nejméně jednou za pět let se některá ze sopek znovu probudí k životu a ohrozí normální běh jejich života.

Dnes však už je naprostou samozřejmostí, že se ve stále větší míře využívá i vulkanických zdrojů termálních vod. Na ostrově jich je přibližně osm set včetně silných gejzírů. Průměrná teplota termálních vod se pohybuje kolem 75 stupňů Celsia, což představuje tepelnou energii, která se přímo nabízí do služeb člověka. A tak se termální

vody rozvádějí mohutným potrubím do míst, kde mohou lidem sloužit nejen k vytápění jejich obydlí i pracovišť, ale i skleníků a k zřizování plaveckých bazénů. Poblíž Namaskardu, jedné z tzv. horských oblastí na severu Islandu, kde je jen tenká vrstva pevné půdy a kde četné výstražné tabule varují před vstupem do uzavřených, nebezpečných prostorů, vede první potrubí, jímž neproudí termální voda, nýbrž vulkanická pára. Potrubím se dopravuje do první islandské elektrárny tohoto druhu k výrobě elektřiny.

Nás se to netýká. Mám na mysli dvě věci, které se staly teď v Torontě. První, schůze na City Hall, které se zúčastnilo asi 400 lidí z vyšší torontské kasty "all well dressed". Velmi zajímavé už proto, že schůze se zúčastnil, bývalý ministr a pravděpodobně kandidát na vůdcovství liberální strany, John Turner se svou ženou, někteří volení zástupci města, hodně advokátů a i provinční soudce. Jednalo se o odnášení odpadků s jejich domů ve Forest Hill a Rosedale. Prostě domácí nechtějí odnášet popelnice na chodník, jak je zvykem v celém Torontě, nýbrž žádají aby Commissioner pro sběr odpadků nařídil městským zřizencům aby pro popelnice chodili za domy ("backyards"). Jediný Alderman Dick Gilbert, který byl ukřižován přítomnými, prohlásil, že by to poplatníky stálo extra \$200,000 a jestli občané těchto distriktů to chtějí, ať si tu službu zvláště zaplatí. Nějaký pan Kassel mluvčí za tamější Homeowners Association prohlásil, že dříve občané Forest Hill měli tento service. Hlavní problém, že jsou mývalové - jakoby v Torontě jinde nebyli. Bylo zajímavé také poslouchat jak si právní zástupce s Aldermanem Gilbertem vyčítali který má větší příjmy. Já myslím, že obecní taxy máme dost velké, než aby se zaváděl tento nesmysl. Jestli páni z Rosedale a Forest Hill nechtějí nosit odpadky na chodník, ať si prostě na to najmou a zaplatí. Je zajímavé jak v některých distriktech lidem nezáleží na inflaci, nezaměstnanosti nebo úrokové míře, ba právě naopak, z této bídě více těží.

Druhá věc - nás se to netýká. Schůze majitelů domů a nájemců v okrese 6 a 7. Tam se jednalo - respektive majitelé domů si trpce stěžovali že dostali nový assessment na domy, v některých případech až 500 procent vyšší než vloni. Přes 600 občanů, majitelů domů a domků, a nájemců, horlivě podporovalo Aldermana z okrese 7, D. Reville, který prohlásil, že majitelé mají ignorovat nový assessment a platit daň z domů podle assessmentu z roku 1979. Alderman D. Reville, že dá na to návrh na radnici 15. ledna a další návrh pošle provinčnímu ministrovi, George Ashe, aby odvolal assessment. Nevím zatím co je to za politický trik. Mayor Art Eggleton dříve nežli návrh od aldermana byl podán, nebo bylo vůbec zasedání na radnici, prohlásil, že Alderman Reville je nezodpovědný a nepraktický. Dokonce od občanů na této schůzi ve škole Castle Frank byly návrhy aby se začal organizovat Zákon č. 13, kopie kalifornského zákona téhož čísla. Náznaky občanů na schůzi jsou jediné správné, ale to by muselo být při nejmenším zorganizováno celé Velké Toronto.

Nás se to zatím netýká, jenom těch kteří dostali ten assessment v okresech 6 a 7 a část okrese 5. Ale nemylme se, ono jestli na zbytek Toronta nedojde ještě letos, tak určitě příští rok. Je vidět, že politici na nás vyzrávají, jdou na to pomalíčku, nejdříve to provedli ve dvou okresech a čekají až se to uklidní a pak vyrazí dále. Ve Velkém Torontě je těch okresů asi přes 60.

Ted' jsou někteří majitelé domů a domků v nesnázích s placením mortgage a později bude nás velká většina v nesnázích s placením daní. A těžko nám pomůže se odvolávat. Ke komu? A s jakým výsledkem?

Jak jsem několikrát už psal, nemáme žádný rozdíl mezi vládou liberální v Ottawě, nebo provinční progresivně konservativní v Torontu a pro blízkou budoucnost nevidím nikde žádnou nápravu. Vypadá to jako ti soudruzi kteří nás osvobozovali. To slavné: "Davaj časy!"

Jak těžko někteří lidé i celé skupiny rozeznávají mezi dobrem a zlem. Minulý týden jsem pozoroval na TV "Shulman File". Některé církve podporují vehementně v Africe různé teroristické skupiny. Mluví této skupiny, pravděpodobně pod patronací Světové Rady Církví, za předsednictví z Moskvy, byl luteranský farář John Zimmermann. Dr. Shulman dal mu otázku, proč podporují v jihozápadní Africe teroristy SWAPO, když musí vědět, že peníze, které tato teroristická skupina dostane vybrané v kostelích od torontských věřících, jdou přímo za zbraně do Moskvy. Tento farář, John Zimmermann nebyl toho názoru, tvrdil, že sice posílají peníze této skupině, ale že oni nejsou teroristé, to že jsou emigranti z jihozápadní Afriky, která je pod správou Jihoafrické unie. Debatu se vedla stále v duchu pro a proti, ale vyznělo to že luteranský farář John Zimmermann, mluvčí silné torontské církevní skupiny souhlasí s přepaďaváním bílých v jižní Africe a tím dělá podle této církevní jednotky, dobro. Úpadek nechám čtenářům k posouzení, kde je dobro, nebo zlo. Sypták

Kennedy Travel Bureau Ltd.

424 BLOOR STREET, W., TORONTO, ONT.
Návštěvy příbuzných z Československa
a cestování kamkoliv na světě
vám vybavíme k vaší spokojenosti

Volejte nebo píše:
(416) 921-8945
921-3721

Dana Nohavica
Manager

Spisovatel Jan Beneš na 45. sjezdu PEN-CLUBU o skupině bývalých stalinistů v exilu

"Zpravodaj z Washingtonu" v prosincovém čísle 1981 otiskl projev spisovatele Jana Beneše. Zde je jen několik výňatků, majících vztah ke skupině bývalých stalinistů, žijících nyní v čs. exilu:

"Ve dnech 20. až 26. září 1981 se v Lyonu a v Paříži odbyval sjezd světového PEN-CLUBU . . . Jako člen Amerického PEN-CLUBU, odbočky San Francisco, se tohoto sjezdu zúčastnil i Američan Jan Beneš, spolupracovník našeho Magazínu od doby vzniku. Na sjezdu samém hovořil anglicky, ale na přání redakce poskytl našemu časopisu český koncept svého příspěvku. Z pochopitelných důvodů jej nelze považovat za doslovné, ale jen za obsahově shodné znění." . . .

"Kterak my - intelektuálové - čelíme oné temnotě ducha, onomu duševnímu podsvětí našeho století. Oné ponuré síle hmoty, která násilně láme lidské bytosti, okupuje a připojuje si stále větší území a ničí stále více lidí . . . s úmysly zničit celý lidský svět jako takový. Kterak tomu všemu čelíme? My, spisovatelé. Řekl bych, že pramizerně . . ."

"Kolik z nás kdy našlo odvahu zvednout svůj hlas proti ideologii sprostoty a násilí? Proti oné rakovině lidského svědomí, zvané komunismus? Znáte snad někdo nějaký jiný systém, který povraždil tolik spisovatelů a tolik lidských nadějí, jako komunismus? Já nikoli! . . ."

"znáte snad nějaký zločin, který byl spáchán nacisty a který nespáchali komunisté?" . . .

"Přátelé, bývalí aktivisté, kolik z nás mělo morální sílu přiznat si svou chubu? Připustit si ono dvojí měřítko. Kde je naše odpovědnost, kde je naše vůle po pravdě, toto jediné měřítko kvality našich duší? Nezbyvá mi než litovat, že neznám mnoho z těch, kteří by se snažili zbudovat znovu to, co pomáhali bourat, zbořit svou slepotu, neinformovaností, netečností k faktům, ve snaze být populární a vézt se s proudem." . . .

"Nevím, kolik autorů existuje v exilu mimo svou jazykovou oblast. Tuším, že hodně. Někteří z nich jsou velmi úspěšní. Většina nikoliv . . ."

"Existují tu dvě skupiny autorů. Jedna, která byla umlčována ve své domovské zemi a proti které je toto

perpetuum silentium uplatňováno i zde. Tito autoři, kteří byli ve své vlasti pronásledováni, umlčováni, zavírání, netištění, vyhazování ze zaměstnání i z bytů, kteří neměli čas cestovat, pracovat na své popularitě, navazovat kontakty a budovat si popularitu.

Nu a pak existuje nevelká druhá skupina. Exilovaní mistři socialistického realismu. Skupina bývalých stalinistů, skupina lidí, kteří spojili své lidské i literární osudu s totalitou a těžili z toho. Lidé kteří pilně upjeli z nektaru své politické i mravní konformity a kteří díky své spolupráci s nepřítelem našeho duchovního světa naší civilizace měli svůj chléb vždy silně pomazaný máslem. Ti kteří měli dost času sami pro sebe. Učit se jazykům. Volně cestovat, navazovat známosti a budovat si svou vlastní, mnohdy více než ubohou literární slávu, vyrostlou na mrtvolách. Jsou teď s námi. Bývali vítězové a bývalé oběti. Ti, kteří umlčovali i ti umlčení, ti, kteří persekvovali i ti, kteří byli persekvoováni.

A ti to bývalí utlačovatelé, drazí přítomní, jsou úspěšnými muži. Neboť jejich přízemní pocity jsou Západu pochopitelné. Jsou tuze podobní svému západoevropskému protějšku, ZVANÉMU LEVÝ LIBERÁL. Znáji se léta. Měli možnost se vidět a navštěvovat. Dělili se o stejnou LEVICOVOU euforii a většinou STÁLE JEŠTĚ SHLEDÁVAJÍ KOMUNISMUS ZA ŠARAMANTNÍ. Stále připraveni přebudovat náš svět . . . Ale stále je zde máme, ony mesiáše socialismu, který sice nikde a nikdy nezpracoval pro blaho člověka, ony mesiáše, připravené ničit ve jménu tohoto pofideria, jakéhosi socialismu, platného jen pro Evropu. Dejte nám možnost, křičí . . ."

"Máme" socialismus s lidskou tváří", máme "euro-komunismus". Napadly vás někdy pojmy jako "nacismus s lidskou tváří" nebo "euronacismus"? . . ."

"Neshledávám spravedlnost ve faktu, že MLUVÍ většinou OPĚT TI, kterým bylo dovoleno mluvit PRÁVEM TOTALITY, a ti kterým bylo právem totality nařízeno MLČET, opět MLČÍ . . . Chtěl bych, abychom byli spravedlivější a uvážlivější . . . Bojujme dokud je čas. Nekompromisně, vytrvale . . ."

(o.h.)

Pokračování se str. 1

Quo vadis Canada?

3.500 už kdysi, když se nechal pobodat nožem jako vězeň v provincii Saskatchewan. Zdali a kolik peněz a od kterých "právníků" obdrželi bodající spolupvězni, nebylo ve zprávě uvedeno. Známý torontský advokát, kterému leží na srdci (kromě peněz a publicity) také blaho největších zločinců, se nechal slyšet, že Olson měl být odměněn nikoli doživotní policejní ochranou bez možnosti propuštění, nýbrž s touto možností po 10 letech, kdy veřejnost už na tento bezvýznamný případ pozapomene a její pozornost bude upoutávána na stále větší senzace v této na senzace bohaté zemi.

Zpráva o této události byla formulována typickým způsobem současných hromadných sdělovacích prostředků a zní: "Byl to mir v duši, nikoli přiznání k vině, co bylo koupeno za 90.000 \$ od masového vraha R.C. Olsona, říká federální Solicitor General, Robert Kaplan". "To co oni (RCMP) kupovali, byl mir v duši rodin, které nevěděly, jestli jejich děti byly na živu, či mrtvy", řekl Kaplan na tiskové konferenci v Ottawě. A dodal, že to vypadá tak, že 44 procent částky zaplatí Ottawa a B.C. zbytek." (přeloženo tři první odstavce str. A 10. Toronto Star, sobota 16. leden 1982.) Je pozdě se ptát, jestli pánové Kaplan, nebo Williams jsou

mdlého rozumu, nebo vědomými rozdělavači veřejných fondů, těch 90.000 už jednou nou provždy bylo zaplacenou poplatníci se tímto vyzývají k dalšímu utáhnutí opasků, poněvadž vrah v Kanadě je daleko víc a co horšího, v budoucnosti jich rychle začne přibývat, když ti potenciální mají jistotu, že je kanadské autority budou za prokázané vraždy odměňovat ochranou před hněvem pozůstalých a částkami, které těžce pracující člověk vydělá za pět, nebo sedm let. (Ten, kdo nedělá nic, anebo dokonce škodu, je dostane za dobu podstatně kratší.)

A když se vrahům náhodou pohodlný život ve fešáckých kanadských kriminálech omrzí, není problém z nich utéct a uchýlit se pod jiným jménem někam jinam, pak napsat paměti a kanadská nakladatelství se poperou o právo je vydat, poněvadž peníze nesmrdí. Současněmu člověku se při čtení páně Kaplanových a Williamsových prohlášení obrací žaludek a zastavuje hrůzu srdce. Pisatel tohoto článku by rád věděl a zkouší si představit, zdali by ti to pánové se stejnou radostí v očích zaplatili ze své kapsy i eventuelnímu vrahovi svých dětí, pokud nějaké mají - a nevylučuje to, máje zkušenosti se zvrácenými typy. Zbývá jen dodat, že oba dva

dělají čest nanejvýš panu P. Trudeau a spol. Zbytek celé Kanady (Bohužel té milčící většiny pijáků piva u idiot-boxu) na ně kašle anebo se od nich zhnusen odvrací. Ale to jim je srdečně jedno.

Poznámka:

Nepotvrzená zpráva říká, že Olson po rozsudku a odměně velice litoval, že vraždil tak poskrovnu. A zlomeným hlasem poznamenal, že kdyby věděl, že za každou mrtvolu vyfasuje deset tisíc, vyrobil by jich mnohem víc, aby ubýlo nezaměstnaných. Pisatel článku se domnívá, že se naj-

dou lidé kteří panu vrahovi předloží za mírnou peněžní odměnu seznam vysokých úředníků v Ottawě k jejich likvidaci a pak nestoudně požádá o odměnu která bude jistě úměrně vyšší v porovnání společenského či politického postavení. Možná, že by se tím také vyřešil problém přebujelé a přepřelčené kanadské byrokracie. Odčinil by tak částečně mordu těch jednácti nevinných děcek a koupil by si trochu zadostiučinění v duších těch Kanad'anů, kteří ještě nepozbyli zdravého rozumu.

Josef Tomášek, N.Y.

Velkému náčelníkovi, VELENU FANDERLÍKOVÍ, k pětasedmdesátce

Lilie skautská, lilie bílá,
jak perla z moří vysněných,
svítí na cestu Velénovi
po světa poutích bolestných.

Jsme hrdi na Tvé orlí dílo
a na tři pera zásad Tvých,
na věrnost, kterou dáváš mládí
i na um z rukou dovedných.

Přejem Ti, bratře, pramen zdraví,
od Vlčat slib: Bud' připraven,
od vodních skautů kajak štěstí,
od roverů bud' pozdraven!

Přemek Koclán, Cleveland.

The Editor,
The Globe and Mail
444 Front St. W.,
Toronto, Ont. M5V 2S9

Dear Sir:

Prime Minister Trudeau discussed in his annual year-end interview with CTV on Sunday December 27 various domestic and international issues. Bruce Phillips asked the Prime Minister some tough questions, such as how to help Poland; how to deal with Soviet Union, etc. Prime Minister referred to constraints imposed by the agreement on "spheres of influence" signed - as he said - by Roosevelt and Churchill at Yalta Conference. This myth of "Soviet sphere of influence" created by Stalin continues, unfortunately, to this very day in direct violation of the Yalta Agreements and was skillfully used as a justification for the Soviet invasion of Czechoslovakia in 1968.

The fact is that the Yalta Conference (February 4 to 11, 1945), Roosevelt, Churchill and Stalin signed "Declaration of Liberated Europe" which guarantees "the right of all peoples to choose the form of government under which they will live...and the earliest possible establishment through FREE ELECTIONS of Governments responsible to the will of the people..." (Kissinger's Contemporary Archives, Vol. V, 1943-1946, p. 6991).

Former British Foreign Minister, Sir Alec Douglas Home (now Lord Home) on the 30th anniversary of the Yalta Declaration of Liberated Europe said that "At Yalta, Stalin was dealing with Mid-European problems as his own sphere of interest. Details which were discussed there concerned zones of occupation by the East and West armies to prevent their mutual attacks when they would meet. These rather verbal agreements were NOT INCLUDED in the Declaration of Liberated Europe..."

This Declaration is still valid but not fulfilled by Soviet Union and ignored by leaders of free countries. The Western Allies honored fully this Declaration and gave freedom an self-determination to eight Western countries as well as to West Germany - their former enemy. But the

Soviets did not give freedom to any Mid-European country, and crushed brutally calls for freedom in Hungary in 1956 and in Czechoslovakia in 1968.

Unfortunately, Western Allies were paralysed by indifference so that they were impassively watching the Soviet autocratic violation of national freedom in Central Europe and elsewhere. This resulted in Soviet practice to disregard the world and put it before fait accompli even by military power. This happened in Hungary, in Czechoslovakia and before that in other countries now under Soviet oppression. We have to stop these Soviet aggressions and barbaric behaviour. Poland must be not another victim of irresponsible, selfish or cowardly leadership in some free countries.

We must act: The Prime Minister, the Government of Canada, members of Parliament and Senate have a tremendous, historical opportunity to bring the issue before the United Nations or, if UN is paralysed, before the free countries for a mutual action to demand that:

1.) The Soviet Union must fulfill all agreements and treaties which she signed, namely Declaration of Liberated Europe and in the spirit of Declaration provide free elections in Poland and in all countries as stipulated in the Declaration of Liberated Europe.

2.) No nation, no government has the right to declare a "sphere of influence" without consent of all nations involved. Any such agreements in writing or verbal form should be invalid because they violate the Charter of UN., UNO Universal Declaration of Human Rights and Declaration of Liberated Europe.

The Soviet Union started to ignore the Declaration of Liberated Europe 36 years ago. Since that time, Europe and the whole world suffer from tensions and insecurities as witnessed by the present tragic events in Poland.

We must act now. Yalta Declaration - if not fulfilled by Soviet Union - will remain a continuous threat to world peace and security!

Sincerely yours,
Ota Hora

(former M.P. of Free Czechoslovakia)

Bohumil Koblíha

Výzvy, programy a politická realita exilu.

Čas od času jsme v exilu (i zahraničí) svědky zvýšené organizační, společnické a programové aktivity. Poněvadž sám jsem byl součástí takové vlny aktivismu po roce 1968, spoluzakládám Nardenský Výbor (ten pravopis je důležitý) a budoval později Naardenské Hnutí čímž jsem sdělil své praktické a draze placené zkušenosti. Psal jsem programové prohlášení, apely, psal dopisy hlavám států, připravoval akce, spolu vymýšlel osnovy a koordinoval publikační činnost Naardenského Hnutí.

Byl jsem funkčně organizačním a později generálním tajemníkem až do své resignace před setkáním v Konigsteinu (r. 1976). Ani potom jsem ovšem nepřestal sledovat sjednocovací a organizační či programové snahy jednotlivců či organizací. Znáám celou problematiku jak ideovou, politickou tak technickou a organizační.

Pro větší názornost a osvětlení problematiky bych vyšel od svých někdejších kritiků. Jedním byl přítel red. A. Mokřý, ze strany nepřátel to byl slepenec organizovaného násilí, který se tituluje "Strana a vláda".

Redaktor Mokřý mi často opakoval: "Naardenské Hnutí je dítě předčasně narozené a se všemi dětskými nemocemi najednou."

V učebnici Vysoké školy politické ÚV KSČ "Formy ideologické diverze - činnost emigrace a rozvědek" píše o sjednocovacích činnostech exilu a jako na vzoreček o

Naardenském Hnutí autor RSDr. Oldřich Pilát: "Naardenské Hnutí se za dobu své existence ani příliš neupevnilo, ani ve své činnosti nepokročilo. Příčiny jsou různé, ale především je třeba vidět že představy vedoucích činitelů vycházely z ne zcela objektivního posouzení celkové situace. Přehlédli takové skutečnosti, jako na příklad to, že velká většina emigrantů je nucena především řešit své osobní a existenční problémy a podobná činnost je pro ně druhořadá, dále, že mnozí nemají ani zájem na organizování a provádění činnosti proti své vlastní zemi i když ji opustili".

Přehlédneme samozřejmě s lehkým úsměvem poslední řádky citátu v které nám chtějí prodat myšlenku že vystupujeme proti vlastní zemi. Vždyť je to právě komunismus a internacionální socialismus, a právě oni komunisté čeští, slovenští a

nejvíce ovšem kremelské křesťany na našem národě cizopasí a proti našim národním zájmům svobody vystupují. Objevují Ameriku, že část každé společnosti je prostě mlčící. To je logické a vždyť tonu tak bude. Platí to jistě o ekonomických emigrantech více jak o komkoliv jiném. Jejich tvrzení je podepřeno navíc podpurným faktem že se jim komunistům podařilo velkou část své populace zmateriálovat odpolitizovat a vychovat k sobectví. Toto vše ale neplatí o politickém exilu jehož existence komunistům zásadně vadí.

V exilu a zahraničí se musí pochopitelně každý ohánět více než v socialistické realitě.

Můžeme tedy čerpat z ÚV KSČ výtky alespoň nějaké poučení? Jistě. Především vidíme, že jakákoliv přirozená politická aktivita lidí jiného politického a ekonomického náhledu na život společnosti je pro ně automaticky akcí "ideologické diverze" a jako s takovou s ní nakládají. Pro ně jiná alternativa neexistuje.

Dále víme, že účastníky takové aktivity postihují a budou postihovat a jejich rodinné příslušníky v Československu přímo či nepřímo trestají ač je to nelogické, zbytečné, nepravé a nakonec i hloupé...ale je to produkt socialistického režimu a tedy to nemůže být jiné.

Stalo se v Adventu

Tato kniha je dílem beletristickým, jehož předlohou byla fakta. Základní děj a jeho sekvence, stejně jako postavy skutečně existovaly a vystupují pod pravými jmény. Líčí období, kdy po únoru 1948 komunisté zpítí náhle získanou mocí snažili se přeměnit společnost podle nejvlastnějších představ a používali k tomu nejbrutálnějších prostředků státního teroru.

Tak vznikla i propagandistická akce s "čihošťským zázrakem". Z nejvyššího stranického centra řízená kampaň využila všech sil propagandistických prostředků, aby "prokázala" podvod představitele katolické církve na české vesnici a postihla tím církev jako celek.

Čihošťský farář Josef Toufar byl jednou z obětí režimu. Je paradoxem, že jeho smrt byla nechtěná a režim ji tehdy nemohl potřebovat. K smrti zbit nemohl mrtvý Toufar posloužit jako svědek v chystaném "procesu".

V roce 1968, v zablesku československé svobody, rekonstruovalo několik pražských novinářů události na čihošťské faře z adventu 1950 a jednoznačně prokázali, že tzv. "zázrak" inscenovala státní bezpečnost. Od rehabilitovaného Josefa Toulara vedla stopa k jeho vrahovi jak skutečnému tak i "za kancelářským stolem", který v době československé demokratické obrody ještě vykonával svůj "úřad".

První vydání této knihy vyšlo německy, leč podřízeno české redakci pro celou řadu věcných chyb bylo znovu přepracováno a byl přizván jako další spoluautor znalec vatikánských poměrů. Kniha je cenná právě tím, že se nesnaží působit senzačně, nechce být mučednickou legendou, která by se soustředila na roli a zásluhy hrdiny a snaží se jakkoli oslovit jeho osobu.

Redakce

Křesťané věří v konečný soud Boží a všechny zločiny, které se kdekoli staly, zůstávají ve své hrůznosti až do Posledního soudu, ale i do věčnosti nesmazatelnou skutečností. Můžeme třeba připustit, že je nemůžeme nebo nechceme pro křehkosti lidských soudů odsuzovat, a tak dokazovat přicházejícím generacím, že jsme i my schopni komolit dějiny svým hnilobným mlčením, i když se nám to zdá diplomaticky výhodné. Tím se jen podobáme protektorátní a komunistickým učitelům, kteří mají nařízeno zamlčovat anebo přerušovat celé úseky našich národních dějin...

....Kněz, kterého nutila policie, aby lhal, který však obstál při nejkřutějšímu mučení zcela podoben sv. Janu Nepomuckému, zemřel, utýrán tajnou polí k smrti. Jeden z těch kněží, kteří za stalinského pronásledování církve v Československu přišel o život. Jiní byli oběti nebo zemřeli ve vězeních, stovky dalších prožili až 15 let vězení, aby později umírali na následky útrap...

....Kniha je důležitým a platným svědectvím o krutosti ateistického komunismu k náboženství vůbec. Také o zneužívání náboženství světskou mocí...

Opat Anastáz Opasek OSB
v časopise NOVÝ ŽIVOT

\$10.00 i s poštovným

vydala:

konfrontace

Im Struppen 1

CH-8048 Zurich, Switzerland

Tel. 01-626466

Proto každý kdo do podobné činnosti vstupuje musí si být vědom co dělá, a musí zároveň žádat aby jeho eventuální obětí byla účinná, efektivní a nebyla placáním prkna o rybník. Lidé kteří výše kvalifikovanou "diversní" činnost proti komunismu nastupují či provádějí a zároveň si "upravují poměr", jezdí do Prahy či dokonce do Moskvy na návštěvy pochopitelně nemůžeme brát vážně a skutečný odboj se na ně nemůže a nesmí spoléhat. Ani si na jejich činnost nesmíme zvykat. To je komunisticky naprogramované z Prahy abychom je po čase tolerovali a nakonec přijmuli "jako alternativu".

Daleko závažnější než celý ÚV KSČ byl ovšem redaktor Mokřý se svojí jedinou moudrou větou o nedochůdce.

DOBA A ČASOVÁNÍ

Předčasně narozené dítě se

dá dát do inkubátoru a má šanci na spolehlivé dozrání. S lidskými politickými činnostmi je to trochu horší. Inkubátor času může znamenat zevšednění, okoukání a ztráta víry v politické předáky, že povedou "zaručenou" úspěšnou cestu.

Zejména když se neděje nic co by přinášelo pozitivní výsledky, nebo když "oposice" postaví hlučné akce jako na příklad Neutralitu (viz akce na počátku sedmdesátých let) či jinou akci která se zdá být zbláznělá. Počáteční zájem z nového opadne rychle a organizace začne být jen razítkem.

Ze zkušeností vidíme, že exil je barometrem i rtutí okolního světa. Vlny světových politických i ekonomických aktivit se na nich budou vždy odrážet. Exil také občas vyprodukuje svoje "všeexilové" a "světové" organizace... s opadnutím vlny opadne ale obecný zájem. Je

Jan Palach - a ti druzí

Pokračování ze str. 1

vyradit z dalšího studia. A mnoho jeho dalších kolegů.

A potom Jan prožíval všechno to, jako ostatní mládež. Jako celý náš rod. Celou tu atmosféru násilí, bezpráví a třídní nenávisti.

Bouřilo se v něm svědomí. Cítil nutnost aktivního odporu.

Ted' tu na tomto dvoře chodí s ostatními. A čeká - také on čeká na smrt. Jeho vzkazy do oken cel byly jednoznačné. Nikdy nelitoval svého postoje. Z jeho hlasu zaznívala pouze obava, aby jeho oběť nezůstala marnou.

19. ledna roku 1950 padl. Na popravišti komunistického režimu. Protože chtěl život lepší. Život svobodný, bez násilí a nenávisti. Chtl být světlem. Chtl ukázat cestu. Na tu jeho poslední svítily světlo, které ozařovaly bolševickou šibenici v tom mrazivém lednovém ránu. ***

JAN PALACH byl studentem filosofické fakulty na Vysokém učení pražském. Po srpnové sovětské agresi v roce 1968 nemohl se mladý Jan smířit s osudem své země. Prožíval všechno to, jako ostatní mládež. Jako celý národ. Celou tu atmosféru násilí, bezpráví a třídní nenávisti. Bouřilo se v něm národní svědomí. Cítil nutnost odporu.

Tak, jako jeho mladý jmenovec Jan před devatenácti lety. Medik Jan když umíral, tolik věřil, že jeho oběť nezůstane obětí marnou.

Filosofa Jana Palacha po učila nedávná historie národa. Také on chtěl být světlem. Cítil potřebu ukázat cestu ostatním, kteří již opět jako před dvaceti lety, propadali únavě a beznaději.

19. ledna roku 1969 na schodech pomníku sv. Václava v Praze vzplálo světlo. Hořící lidská pochodeň. Přesně na den, po devatenácti letech, umírá v plamenech mladý filosof Jan Palach. Protože chtěl život lepší. Život svobodný, bez násilí a nenávisti. Umírá na protest proti únavě a beznaději národa.

Oba mladí Janové chtěli být světlem. Stali se svědomím národa! Z. Slavík

tedy nějaká naděje na skutečný Den - D kdy se celý exil (včetně emigrace, která dostane rozum a včetně starousedlíků kteří budou mít svojí váhu a pozitivní cenu) stmelí a vytvoří spolehlivé organizační a řídicí centrum? Věřím že ano. Domnívám se ale že Den-D nezáleží vůbec na nás samotných, ale na světovém otřesu, který oznámí počátek hroucení kremelské zdi. Člověk či lidé kteří budou organizovat čs. osvobozovací jednotky budou zároveň sjednotitelem exilu!

MÍSTO

Místo je závažným faktorem při organizačních pokusech v exilu. Vláda nad určitým územím a jeho obyva-

Pokračování na str. 7

Dr. František Kordač arcibiskup pražský 11.1.1852 - 26.4.1934

"Svobodné vlastnictví není absolutní, jak je pojímali Římané, nýbrž relativní tím, že slouží všeobecnému dobru, jsouc vázáno zákony spravedlnosti a lásky k bližnímu; vyžaduje-li toho všeobecné blaho, může stát vyvlastnit jedince i celé společnosti a jejich majetek výrobních prostředků může dát přivlastnit výrobnímu dělnictvu, vyžaduje-li toho rozřešení sociální otázky, aby vyrábějící člověk byl v přirozenou jednotu spojen se svým výrobním nástrojem, od něhož byl kapitalistickou výrobou odtržen."

Shora uvedený citát je jedna ze stěžejních sociálních myšlenek, kněze, teologa, filosofa a hlubokého sociálního myslitele arcibiskupa pražského Dr. Františka Kordače.

Jestliže vzpomínáme pana arcibiskupa Kordače na stránkách "Našich Hlasů", činíme tak proto, abychom starším čtenářům osvěžili jejich vzpomínky a těm mladším kteří si nemohou pamatovat aspoň stručně přiblížili život a dílo tohoto vysokého církevního hodnostáře, který svým sociálním myšlením měl tak blízko k prostému člověku.

Dr. František Kordač se narodil 11. ledna 1852 v Seleticích u Jičína. Theologická studia zakončil na římském Gregoriánu, kde byl spolužákem pozdějšího papeže Benedikta XV. Po studiích kaplanoval od roku 1879-1885 v Liberci. Později byl rektorem semináře a profesorem bohosloví v Litoměřicích a od roku 1905 až do svého zvolení arcibiskupem pražským 1919 přednášel křesťanskou filosofii na theologické fakultě Karlovu university v Praze.

Již před první světovou válkou byl Kordač znám svým hlubokým sociálním cítěním a není proto divu, že právě utvořená Československá strana lidová ho vyslala jako jednoho ze svých zástupců do revolučního Národního shromáždění, kde nekompromisně hájil stanovisko Církve zejména ve dvou velkých debatách o slučitelnosti vědy a víry a o rozlučitelnosti katolického manželství. Jeho oponentem v prvním případě byl prof. F. Krejčí a debata sama se povznese až k hranicím metafysické spekulace a ani odpůrci Dr. Kordače mu nemohli upřít své plné uznání.

Jeho nekompromisně věrné stanovisko k Církvi se projevilo i vproticírkevních bouřích popřevratových letech. Prostý lid sveden nezodpovědnými hesly "Pryč od Říma" "Tábor je náš program" a "Řím musí být souzen a odsouzen" vysvětlil si tato hesla po svém a sám začal účtovat s Římem násilným obsazováním katolických kostelů a vandalickým ničením církevních kulturních hodnot. I v Církvi samé došlo k rozkolu, když skupina kněží chtějících se ženit dožadovала se zrušení celibátu a v opačném případě hrozila vystoupením z Církve.

Dr. Kordač nesmlouvavě hájil autoritu Církve ve věci celibátu a Svatá Stoličnice byvši upozorněna na jeho činnost ho povolala do Říma k poradě o reformě československého katolicismu. Výsledkem těchto porad bylo jeho jmenování pražským arcibiskupem. Dr. Kordač zásadně hájil celibát, ale doporučoval, aby vyšel vsířící národnostní ideji, Sv. Stoličnice, aby užívání národní řeči bylo v katolické bohoslužbě co nejvíce rozšířeno a aby bylo dovoleno na památných místech z počátků katolické Církve v českých zemích sloužit mši v staroslovanském jazyce.

Vedle své usilovné činnosti organizační (postavení studentských konvikтів v Mladé Boleslavi a v Praze, kněžského semináře v Dejvicích a koleje v Římě) zasloužil se arcibiskup Kordač o to, že rozkol v Církvi byl šťastně překonán a věřící katolíci se stali spolurozhodujícími v československé vnitřní politice. K tomu především přispělo jeho živé sociální cítění a myšlení vycházející z encyklik papeže Lva XII a sociální křesťanské nauky.

Arcibiskup Kordač byl neuprosným kritikem moderního kapitalismu v jeho sobectví viděl jednu z příčin vši bídy, dekadence poválečného života a úpadku duchovních hodnot.

S vážnou starostí a oprávněnou skepsí sledoval rozvoj průmyslových a technických věd a přitom mu nešla skutečnost, že

člověk postupně ztrácí vládu nad hmotou a stává se jejím otrokem.

Stavěl se s plnou rozhodností proti lichevnímu úroku a neproduktivnímu kapitálu představovanému peněžníky. Chápal správně práci a její poslání a žádal aby dělník svou práci miloval, podnikatel ji vzdával čest, realizuje práci božský úmysl.

Jeho názory na vlastnictví jak jsou z hora uvedeného citátu zřejmě vycházejí přímo ze sociální nauky církevní hlásané po staletí, že člověk není absolutním vlastníkem majetku, ale že tento je mu Bohem svěřený a v případě, že neplní své povinnosti vůči společnosti, které z držby majetkové vyplývají může mu být odebrán. Tím se ovšem liší církevní názor na majetek od socialistického názoru, podle kterého každý soukromý majetek musí být vyvlastněn bez ohledu na to prospívá-li to společnosti nebo ne.

V chrámu sv. Jiří na Pražském hradě

Arcibiskup Kordač se také zasloužil o urovnání sporu o zákonu týkajícího se svěcení památky M.J. Husa, vyvolaném papežským nunciem Marmagim v r. 1925. Kordač vyzván tehdejšími ministerským předsedou Švehlou, vysvětlil Vatikánu, že postava Husova je do té míry spjata s národními a duchovními dějinami, že žádná československá vláda by nemohla vzít na sebe závazek, že se nebude účastnit slavností připomínajících M.J. Husa. Výsledkem jeho římských jednání byl modus vivendi uzavřený mezi československou republikou a Svatou Stolicí 17. prosince 1927. Toto úspěšné narovnání sporu založilo pevné přátelství Kordačovo s ministerským předsedou Švehlou, což se pak projevilo v následujících letech ve sporu arcibiskupa s papežským nunciem Ciriaci.

Nuncius Ciriaci, kterému se podařilo uzavřít jednání o modus vivendi, těžce snášel, nebo nemohl se smířit s prostou domácností asketického arcibiskupa v níž on jakož i jeho předchůdci, byl hostem. Žádal, aby českoslovenští biskupové mu ze svých příjmů opatřili peníze pro sídlo nunciatury v Praze a pro letní sídlo v Karlových Varech. Když Kordač tento nunciův požadavek odmítl s poukazem na to, že těchto peněz potřebuje na důležitější účely (stavba semináře), došlo ke sporu, který skončil resignací Kordačovou, když i československá vláda, z obavy o provedení modus vivendi, se postavila na stranu nunciůvu. Svatá Stoličnice pak jmenovala Kordače arcibiskupem amasejským a asistentem u stupňů papežského trůnu. Kordač se pak odebral do Březan u Zbraslavi kde žil v ústraní.

V roce 1933 bývalý ministerský předseda A. Švehla uzdraviv se poněkud z těžké nemoci, užil případu Kordačova a zdráhání Vatikánu jmenovat pražského arcibiskupa kardinálem k útoku na vládu, již vyčítal slabošské obětování českého člověka a obvinil nuncia Ciriaciho z nepřiznání k českému národu. Nuncius odpověděl vyvoláním aféry, k níž dal podnět jeho list poslanci Hlinkovi o poměru Čechů a Slováků jež se skončila jeho odvoláním. Dr. Kordač tu stál již zcela stranou dožívaje svůj práci vyplněný život v Březanech a po krátké nemoci zakončil svou životní pout v nemocnici v Milosrdných Bratřích v Praze 26. dubna 1934.

V arcibiskupu Kordačovi měla Církve a národ muže na kterého se nezapomíná, který se na trvalo zapsal do stránek našich dějin z kterých nikdy nebude vymazán.

M. Vitula

Neuvěřitelné

Nevím jak bych to nazval, slovo imbecilita je slabé, co se stalo před několika dny v Britské Kolumbii. Kriminální nezodpovědnost, která patří za mříže, jak jednotlivci tak celé společnosti. Mám na mysli dát hromadnému vrahovi jedenácti mladých lidí \$100.000. Vždyť tím mohou povzbudit i nějaké blázny aby vraždili že se to vyplácí, pak vrah jenom ukáže kam oběť zahrabal jinak se to nedovědí.

To je něco nového v demokratické společnosti. Dokonce tento právní systém v rozkladu, dělá i oběť z jeho ženy. Žena, která si vzala za muže kriminálního z více než dvaceti letou praxí v kriminálech. Jistě že tato osoba není žádnou obětí, zajisté musela pozorovat tato žena, že se něco z mužem kriminálním děje, když mohl poměrně v krátké době bestialně zavraždit 11 dětí a ještě snad v okolí je jich více pohřešovaných.

Tato nemocná společnost se ještě navíc dohaduje že snad se ten vrah může dostat po 25 letech na svobodu. Vždyť ten vrah má viset a ně že ještě tohoto vraha pobyt v kriminále má stát poplatníky jeden milion dolarů. Snad se najde v tom kriminále něco zdravého a tohoto vraha oddělá. Když nemocná společnost rozhodla, že musí být zavřený, tak aspoň pracovat, aby si na chléb a vodu vydělal.

Ervin Sypták

Dr. Josef Kalvoda

Poslední mladočech

"Hvězda za hvězdou hasne, za světem světy", píše básník-mystik Otakar Březina ve snaze vyjádřit neúprosnou zákonitost dějinného vývoje. Nejenom jednotlivci, ale i celé generace odchází, jedna za druhou, aby na jejich místa nastoupily generace nové. A tak se odebral na věčnost poslední představitel mladočeského směru - Rudolf Kopecký. Zemřel po delší nemoci v Anglii dne 25. listopadu 1981 v početněm věku 88 let. Ve spánku se jeho duše odpoutala od třízrnné hmoty, aby se přesunula tam, kam jednou všichni musíme a kde věci vypadají jinak, než jak se nám jeví během našeho krátkého pobytu na této zemi.

Po dějinném zvratu, kterým byla první světová válka, Kopecký pracoval jako novinář. Jeho kořeny byly ale pevně zakotveny v národních myšlenkových prouděch devatenáctého století. V době přechodu z onoho století do století dvacátého, strana mladočeská - strana státoprávně pokroková, byla vedoucí silou v národě. Vystředila stranu národní, známou jako staročeskou, která po dlouhou dobu reprezentovala ambice českého národa pod vedením Františka Palackého a dra Františka Ladislava Riegera. Staročesi byli poraženi příslušníky nové a radikálnější generace, mladočechy, kteří usilovně prosazovali myšlenku českého státního práva. Z boje o české státní právo vzešla myšlenka čs. nezávislosti a tato byla uskutečněna vytvořením Československa.

Po zavedení všeobecného hlasovacího práva v roce 1907 strana agrární získala víc mandátů na říšském sněmu ve Vídni než strana mladočeská. Přesto ale vůdce této strany, dr. Karel Kramář, v důsledku své politické zkušenosti, osobních schopností a erudice zůstal vůdcem české politiky ve Vídni. Během války došlo k dalším přesunům v politických seskupeních, Kopecký i po válce zůstal napojen na stranu dra Kramáře, stranu národně-demokratickou, která v oně době přestala už hrát vedoucí roli ve státě.

Po nacistické okupaci Kopecký odešel do Polska, aby se tam zapojil do organizačního odboje, jehož cílem bylo obnovení nezávislého Československa. O svém působení v Polsku napsal celou řadu článků a jeho knížka "Československý odboj v Polsku v r. 1939" (Rotterdam, 1958) je stále vyhledávána historiky, jakožto spolehlivý pramen informací o začátcích druhého odboje. Po pádu Polska Kopecký se dostal, jako mnoho jiných, do Francie a pak do Anglie. Po ustavení exilové vlády v Londýně Kopecký byl členem Státní Rady, která byla jakýmsi poradním sborem v době, kdy neexistoval čs. parlament. Po likvidaci vlády v Anglii a po vytvoření Košické vlády, která přišla do Prahy v květnu 1945, Kopecký se rozhodl nenásledovat příkladu svých známých z válečných let a zůstal v Anglii. Po celou řadu let pracoval jako redaktor v BBC.

Rudolf Kopecký se nemýlil ve svém odhadu situace. Národně-frontovská lidová demokracie se brzy změnila v komunistickou diktaturu. Ti, kteří se po únoru 1948 začali vracet do Anglie, ve velké většině nechtěli veřejně přiznat, že Kopecký vývoj předvídal správněji než oni a obnovovali národní frontu bez komunistů v exilu. Mezi tím uprchlíci z Československa žijící v táborech v Německu a Itálii začali obnovovat politické strany, včetně stran politického středu a pravice, zakázaných Košickým programem. Svoboda slova a tisku, potlačovaná doma, se výrazně projevovala mezi emigranty, kteří vydávali periodiky a vytvářeli nová politická seskupení. Léta 1948-1956 byla údobím kvášení a intenzivní politické aktivity v čs. exilu. Nastalo třídění duchů a třídění politických skupin. Redaktor Kopecký vydával svůj časopis a přispíval do jiných periodik články. Byl rovněž i předse-

Uchvatitelé

Pokračování se str. 1

protidělnická opatření v uhlém průmyslu. Na ministerstvu paliv a energetiky připravil ministr Ehrenberger horníkům dárek ve formě podstatného omezení a snížení deputátního uhlí, které si vybojovali už za Rakouska. Dále připravoval pro české a slovenské horníky nepřetržitý pracovní týden šestidenní, ve dne, v noci, jak jej v roce 1980 zavedla polská vláda ve snaze vyždímat z horníků maximální výkony a zbavit je volných nedělí, tak aby si volno vybírali přes týden a nemohli strávit s rodinou zasloužený nedělní odpočinek. Tak boj polských pracujících, sjednocených v odborové organizaci 'Solidarita' přinesl užitek horníkům na Slovensku a v českých zemích. Za to jsou horníci v ČSR svým kolegům vděční.

Horníci v ČSR si uvědomují, že musí všemi prostředky vést boj proti zločinné stranické byrokracii. Výbuch v dole Pluto v Záluží u Mostu v severních Čechách počátkem září 1981 připravil o život 65 horníků a další desítky znamenalo na zdraví na celý život. Vyšetřování prokázalo, že k výbuchu došlo trestuhodnou nezodpovědností stranických vedoucích pracovníků na dole. Přesto, že na dole zuřil důlní požár velkého rozsahu, odmítl zločinné stranické vedení dolu odvolat na odpolední směně horníky z dolu a v důsledku požáru došlo následně k výbuchu uhlénoho prachu, obdobně jako před padesáti lety na dole Nelson v severních Čechách.

V důsledku řádění stranické komunistické byrokracie a hrubé nedbalosti straníků v hospodářských funkcích, mnohou se vdovy a sirotci z Pluta přesvědčili o tom, jaký je rozdíl mezi dnešními představiteli státního kapitalismu, vedenými ministrem Ehrenbergem a mezi představiteli skupinového kapitalismu v době výbuchu na dole Nelson před padesáti lety.

Poselství sjezdu Solidarity národům východní Evropy ohledně vytvoření nezávislých odborů není proto na Slovensku a v Čechách bez odezvy. Polští dělníci mají plnou podporu československého pracujícího lidu v boji proti zločinné stranické byrokracii, která byla nucena odhodit svou masku.

Redakční poznámka:

"Dopis z domova" byl psán před vyhlášením stanného práva v Polsku.

dou strany národně-demokratické v exilu.

Pod patronací Free Europe Committee (Výbor pro Svobodnou Evropu), financovaného CIA (Central Intelligence Agency), byla v r. 1949 vytvořena Rada svobodného Československa. Byla založena na principu "politické osobnosti". Kdo jí financoval, rovněž i určoval její politický směr. V Radě došlo k sporům o předse-

Pokračování na str. 7

Jiřík z Poděbrad

Bezprostředním podnětem k vypracování smlouvy byl neúspěch českého poselstva v Římě, které neuspělo v otázce uznání kompaktát. Papež, který původně Jiříka podporoval, v očekávání, že Jiřík splní svůj slib, změnil svou politiku vůči němu ve zjevné nepřátelství končící bojem na život a na smrt.

Jiřík z obavy, aby se nedostal do izolace, musel nezbytně vyvinout zvýšenou diplomatickou činnost. V prvé řadě bylo nutné upravit vzájemné vztahy českého království k polskému. Nepřátelské vztahy mezi Jiříkem a Kazimírem IV. měly svůj původ v dynastických právech. Po smrti Ladislava Pohrobka, obě jeho starší sestry vznesly své nároky na uprázdněný český trůn jako na své dědictví a jejich manželé v jejich zastoupení. Vilém Saský a Kazimír Polský začali tyto nároky uplatňovat. Jiřík zvolený českým sněmem byl považován některými polskými kruhy zejména královnou Alžbětou - za pchého uchvatitele a nezákonného držitele koruny. Dlouho plánované setkání obou králů, které mělo vyřešit sporné otázky se uskutečnilo 18. května 1562 v Hlohově a trvalo celé dva týdny.

V průběhu jednání se oběma stranám podařilo odstranit všechny stávající problémy a otevřít cestu vzájemné dohodě. Jiřík se vzdal svých nároků na državy v Horním Slezsku (Osvětín a Zátor) a Kazimír se opět vzdal nároků své manželky na českou korunu a vyplacení věna vázaném na dědictví její matky. Obě strany se dále zavázaly, že nebudou pomáhat nepříteli, bude-li jedna z nich napadena, budou udržovat mír, bezpečnost cest, budou stíhat vydávání falešné měny a její znehodnocování.

Nejdůležitějším výsledkem jednání byla dohoda těsného přátelství obou slovanských mocností v případě, že jedna z nich bude napadena Tureckem a příprava ustavení mezinárodní organizace "Shromáždění evropských knížat křesťanských", schopné čelit vážnému tureckému nebezpečí, které by zároveň bylo ručitelem míru v evropském společenství.

Autor dokumentů, Jiříkův poradce v mezinárodních záležitostech, Marini, vidí tři možnosti v evropském politickém vývoji: a) návrat k staršímu stavu křesťanské Evropy vedené papežem a císařem b) účinné společenství křesťanských knížat c) zánik křesťanství. Marini, přes svou tvrdou kritiku chyb a nedůsledností světských knížat, která jsou tak rozdrovena, že lid v ně stratil důvěru, vidí zcela reálnou naději na jejich spojení. Marini nešetřil kritiky i jiných stavů jako kněžstva, právníků, které obviňuje z korupce a zvláště pak kárá zločinné sobectví kupců, kteří ve své zaslepenosti a touhou po zisku pomáhají Turkům, dodávají jim loď, zbraně a jiný válečný materiál. Nakonec jmenuje pět velkých národů (zde termín národ znamená regionální oblast (dle kostnického vzoru a universit) řecký, německý, francouzský, italský a španělský, které spojeny v jeden účinný celek by mohly poskytnout spolehlivou základnu schopnou odvrátit turecké nebezpečí. Marini končí toto svoje podání výzvou k českému a polskému králi, aby tito pozvali vladaře Francie, Burgundska, Benátek a Bavorska k společné poradě do Benátek.

Výsledkem jejich vzájemných porad mělo být shromáždění křesťanských knížat neboli spolek, ke kterému Marini, z příkazu Jiříkova vypracoval návrh nazvaný "Smlouva o nastolení míru v celém křesťanstvu," v které Marini a Jiřík naznačili jak si tento spolek představují. Tento měl jednak zabezpečit mír mezi křesťanskými knížaty a stát se účinnou ochranou proti pronikajícím Turkům do střední Evropy. Měl-li spolek plnit své úkoly, musel mít pevnou organizaci vrcholící ve spolkové radě účastných knížat a v mezinárodním rozhodčím soudě, které představovaly nejvyšší orgány spolku.

Spolek křesťanských knížat měl být právníckou osobou (corpus universitas seu collegium verum) s vlastním erbem, pečeti, archivem a pokladnou. Členi spolku se měli zavázat na "čest víry katolické a svým slovem královským, že své spory nebudou

řešit zbraní, ale naopak že budou zachovávat čistě a upřímné bratrství a že budou dle obsahu a smyslu statutů jeden druhého podporovat proti jakémukoli útočníku."

Dále, že neposkytnou pomoc, radu a ani se nespojí s nikým kdo by chtěl strojiti bezprávné úklady, ale naopak dle možnosti budou pečovat o zachování jeho zdraví, života a cti.

Jestliže někdo nebo někteří z poddaných kohokoli z členů se dopustí nějakého zpusťování, plenění, loupeže v královstvích a knížectvích a nebo zemích druhého, budou původci pohnáni k zodpovědnosti ne-li po dobrém tak soudně od toho v jehož obvodu pravomoci mají bydliště.

Stará sněmovna na Pražském hradě.

V případě, že by snad někdo nebo někteří, mimo spolek stojící proti kterémukoli členu začali bez příčiny válku anebo ji zamýšleli, spolek vyšle na společné náklady své vyslance k urovnání sporu a obě sporné strany vyšlou tatáž své splnomocněné zástupce, kteří se budou snažit přimět obě sváříci se strany k svornosti a míru cestou přátelství, anebo jim poskytnout možnost zvolit si rozhodčí anebo se domáhat svého práva před příslušným soudcem či parlamentem t.j. mezinárodním rozhodčím soudem. Nepodáří-li se jednat mír žádnou z naznačených cest, pak členi spolku pomohou jak finančně tak vojensky tomu, který byl napaden a který projevil ochotu, aby přešla odstraněna mírovými prostředky.

Druhým úkolem spolku bylo zajištění účinné obrany proti Turkům a jejich vyhnání z Evropy a dobytí všech původně křesťanských území obsazených Turky. Toto se mohlo uskutečnit jen v případě, že všichni členi budou ochotni poskytnout pro tento účel jak přiměřené prostředky finanční tak vojenské. Spojené vojsko spolku mělo sestávat ne, jak tomu bylo doposud zvykem, z nepravidelné vojenské zemské hotovosti povolávané jen pro případ války, ale ze stálého pravidelného vojska placeného z prostředků spolku. Finanční zdroje pro toto vojsko se měly získávat z desátků placených kostelům jakož i církevním osobám a z příjmů, zisků a výnosů jednotlivých knížat a jejich poddaných. Aby vojáci na pochodu, ležení a návratu nebyli v peněžních nesnázích, spolek měl razit svou vlastní minci. Podobným způsobem se měly opatrovat finanční prostředky i pro ostatní činnost spolku.

Organizační struktura je ve Smlouvě naznačena jen skicovitě a spolek měl pravděpodobně dostat svou pevnou organizaci až po skutečném ustavení. Zdá se, že Marini tu úmyslně nechává řadu organizačních prvků otevřených.

Hlavním orgánem spolku mělo být plenární shromáždění všech účastníků rozdělených do několika národů, kurií, z nichž každé přináležel jeden hlas při hlasování. Členství nebylo osobní, ale dědičné. Shromáždění mělo zasedat vždy po pět let v jednom z měst národa, na které Marini rozděluje křesťanskou Evropu a to na Německo, Francii, Itálii a Španělsko.

Výkonným orgánem spolku (congregatio, collegium, corpus, universitas) měla být rada složená ze zástupců výše uvedených národů. Tato radě měl předsedat předseda, který byl v návrhu označen jako "unus presidens pater et caput." Tento měl mít k ruce syndika, fiskálního úředníka a další blíže neurčené úředníky. Úředníci měli být vybíráni výlučně z toho národa ve kterém rada a shromáždění právě zasedaly.

Vedle této širší spolkové rady zástupců, která se mohla scházet jen občasné, měla být zřízena zvláštní užší rada knížecí - proprium et speciale consilium) skládající se z některých knížecích členů, za účelem trvalého a včasného vyřizování běžné agendy. Tato rada měla být stálou institucí a knížata tu měla být zastoupena svými zástupci. Kompetence této užší rady není v návrhu nijak přesně

přirody" (de natura gremio iura producere) protože "řád jenž byl sepsán o soudních věcech, doznal v následujících dobách mnohých změn, proto je třeba podle novodobých obyčejů, zvyklostí a proměn různých zemí zavést nová práva a na nové zločiny nové léky objeviti, jimiž by ctnostní lidé byli odměňováni a přestupníci kladivý trestu neustále drceni."

Soudní dvůr měl jednat tak, aby spory byly rychle přiváděny do konce a ne do nekonečna prosahovány. Soudce sám a též přísedící mají vést a nalézat spravedlnost prostě a jasně bez formalit a soudního halasu, upouštět od vytáček a zbytečných odkladů.

První shromáždění (kongres) spolku se mělo sejít poprvé 26. února 1464 v Basileji a mělo tam zasedat pět let. Každých dalších pět mělo střídavě zasedat ve Francii, Itálii a Španělsku. Shromáždění měli předsedat představitelé výše jmenovaných národů. Dokument přímo jmenuje krále francouzského a dožete Benátského.

Na dokumentu je zajímavé že se vůbec nezmiňuje o římském císaři. To se vysvětluje tím, že Jiřík jde ve stopách svých předchůdců Přemysla II. a Karla IV. sám usiloval o císařskou hodnost. Jeho úsilí získat pro sebe korunu císařskou nebylo v dané situaci tak nerealistické uvážíme-li neutěšené poměry v říši vedené nevýraznou osobností tehdejšího císaře Bedřicha III. a přednostní postavení Jiříkovo ve střední Evropě.

Papeži, druhé hlavě křesťanského světa, jsou ve smlouvě vyhrazeny jen dvě podřadné úlohy. Papež měl vydat bulu ve které pod hrozbou přísných trestů měl vynutit okamžité placení daní, určených shromážděním každému z účastníků. Dále měl papež svolat konferenci knížat a italských měst a opět pod hrozbou přísných trestů přinutit je užít zejména jejich loďstva v boji proti Turkům. Tedy pro duchovní hlavu úkoly poněkud skromné. Pozornému čtenáři smlouvy nemůže ujít fakt, že autor tu upouští od středověké teorie dvou mečů dle které Bůh světil papeži dva meče jeden duchovní a druhý světský. Duchovní meč si papež ponechává a světský svěruje císaři, který se tak stává světskou hlavou křesťanstva s povinností hájit tento svět před jakýmkoli nepřitelem a také duchovní hlavu papeže. Marini sice uznává na jedné straně zásluhy jak císaře tak papeže, ale na druhé straně tvrdí, že v současné spleť politické situace papež ani císař na vyřešení soudobých problémů nevystačí a že je nutno vytvořit účinnější orgán, který vidí v ustavení knížecího spolku jako instituce jedině schopné řešit soudobou krizi v křesťanské pospolitosti a ochránit tuto před dalším pronikáním Turků do střední Evropy. Marini se tak snaží zastřít zřejmý osten nanižený proti císaři a papeži.

Pokračování v dalším čísle

vymezena.

Třetím orgánem spolku měl být mezinárodní rozhodčí soud, který je ve smlouvě nazýván consistorium generale, anebo dle francouzských parlamentů. parlamentum. Tento soud měl být rozhodčí instancí instancí ve sporech jak mezi členy tak i ve sporech mimo spolek. Jeho zřízení je zde zdůvodňováno tím, že péče o mír není myslitelná bez spravedlnosti a spravedlnost bez ní, protože ze spravedlnosti se mír rodí a je zachovávan a protože nemůžeme bez spravedlnosti v míru setrývat proto spojujeme spravedlnost s věcí míru."

Soudní dvůr měl sestávat z jednoho soudce a přísedících jejichž počet není stanoven. Soudce a přísedící měli být jmenováni radou, která také měla stanovit normy formálního i materiálního práva. Mělo být vypracováno nové právo, které mělo být vzato z "lůna

CO NEVÍTE

***Mohutný výbuch způsobil značné škody v terminálu francouzské letecké společnosti Air France v Paříži. Bomba byla umístěna v schránce na úschovu zavazadel. Při výbuchu nepříšel nikdo o život.**

***Americké vojenské letectvo dalo zelenou výrobě nového strategického bombardéru B-1. Jak bylo oznámeno v Pentagonu, mají být první stroje tohoto typu nasazeny do armády USA v roce 1985.**

***K doživotnímu žaláři odsoudil vídeňský soud dva muže, kteří v srpnu minulého roku spáchali ozbrojený útok na synagogu v rakouském hlavním městě. Při tomto útoku byli dva lidé zabiti a 30. utrpělo vesměs těžká zranění.**

***Loni havarovalo ve světě celkem 29 civilních dopravních letounů. Při těchto neštěstích zahynulo 710 osob.**

THE TORONTO SUN

333 King St. East
Toronto, Ontario
M5A 3X5

LETTERS TO THE EDITOR

Standing waiting for a Toronto Transit Commission bus this week I noticed, hiding around the corner, men dressed in a uniform of the TTC, these men are probably TTC Inspectors as they are writing in their books (most likely the time). The TTC rider should know this time too, as they stand and freeze or are soaking wet from rain, but probably the TTC doesn't care about this.

At the end of the year the TTC shows a surplus of money, they should do something for the riders. At each station there should be a schedule hanging so the riders can know the hour and minute of the next streetcar or bus, as in every average city in Europe.

Riders sometimes wait a half hour or longer before the bus or streetcar comes and then three to five cars come one after another. If the schedule is hanging, giving up-to-date time, this would not happen and the inspectors would deserve their pay cheques.

Yours truly,

Ervin Syptak

Výzva, programy

Pokračování se str. 4

telstvem je poměrně jednoduchá. Organizování jednotlivců roztroušených po celém světě ale nemůže být založeno na podobných či stejných základech a už vůbec ne na principech mocenské svrchovanosti či diktátu. Můžeme-li definovat stát jako nepohodlné pohodlí pak **Exil je pohodlné bezstátí!** Nikdo se v exilu bez pocitu nejvyšší nutnosti (Den-D!) nevzdá svého pohodlného bezstátí... morálního bezstátí, poněvadž fyzicky musíme přispívat pohostinským státům kde jsme.

Máme-li se sdružit v určitém místě byt i jednou za delší čas, vyžaduje to značné oběti finanční i časové. To znamená že zvyšujeme na "exilového občana" neúměrně nároky i "daně".

Přesto národní poutě, setkání, tábory lidí či symposia pokládám za velmi důležitá jak pro navázání osobních kontaktů tak pro tříbení názorů. Ovšem v celém světě nastaly změny které znamenají decentralisaci a atomisaci společnosti a není pořízen jen fyzický exil. Vidíme že v atomisovaném světě nás může propojit jen hluboká národní a osobní přichylnost a idea nejvyšší. Náhodná hnutí myslí nebo k tomu či onomu či onomu účelu vyvolaná partikulární akce (jako všechny druhy chartismu, který v exilu probíhal počínaje podpisy pro neutralitu) nemohou být ničím jiným než mezníky proklamujícími sílu papírového tygra. Vedou ve skutečnosti jen k nahodlávání naší sebedůvěry, odebírají síly, otupují naše svědomí a ohlupují vědomí. **Vždyť proti po zuby vybavenému a ozbrojenému komunismu namáraný podpis nemůže dosáhnout ničeho.** To by mělo už jednou začít být jasné!

Rozptýlenost může být ale vyvážená dokonalým spojením. To zatím máme nejspolehlivější v exilovém tisku. Proto jeho podpora by měla být na nejpřednější místo všech svolavatelů a vyzvavatelů.

Odebírat alespoň jedny exilové noviny z každého kontinentu by mělo být národní "dání".

FINANCE

Pro tak náročnou činnost jakou před sebe sjednocovatelé exilu stavěli, staví a budou stavět nebudou nikdy stačit pencové a jednorázové sbírky... nota bene jak jsou náročné finanční převody, zdanění a vše ostatní financí se týkající. Finanční problémy a všechno s tím spojené může padnou jediné tehdy, až spojenecké vlády uznají za nutné skutečně přejít z námluv, usmířovaček a konferování k zásadnímu řešení. Do té doby ovšem nepřestanou jistě "zájmové okruhy" které mají své politické, národnostní a hospodářské ambice v budoucím Československu platit své "koně". To ale nemůžeme považovat z našeho Československého hlediska za pros-

pěšné. Ani to zvláště vítat jako demokracie nemůžeme.

Sbírky mezi námi mohou uhradit více než byt i ten či onen nejmenší "zájmový okruh" to je logické a proto dobře organizované skupiny oportunistů pod výše zmíněným financováním budou mít vždy značné výhody zejména při získávání (či spíše nákupu) "veřejného mínění". Aby snad nebylo pochyb koho myslím a co myslím tedy jsou to dnes všichni ti pro něž nejhlavnější zájem je (už dnes!) tak zvané "odčinění křivd na odsunutých Němcích". Že tyto lidé nikdy nebudou mít zájem na úplném a nečasnétečném prospěchu Československého živlu řízeného heslem **na svém a po svém** je pochopitelné a budou vždy svoji činnost zaměřovat proti skutečným Čechoslovákům.

PROGRAM

Vím, že poctiví lidé se neustále budou snažit dělat něco dobrého a za to se v exilu v organizační sféře považuje sjednocování. V tom jim, podle situace, budou plánovitě překážet ti, kteří se budou bát opravdového centrálně řízeného odboje proti všem nepřátelům Československa (ať už to budou komunisté nebo ti ze "zájmových okruhů") nebo se budou chtít sjednoceného exilu zmocnit a použít pro sebe. To je všechno pochopitelné a zcela v intencích zahraniční politiky kdy rozhodují zájmy a ne zásady a muselo by nás udivit kdyby naši nepřátelé zaspali svoji příležitost.

Otázka je zda se přikládá sjednocování exilu správný význam. Má sjednocení před Dnem-D skutečně praktickou cenu pro dosažení práva na sebeurčení a svobody pro Československo? Obávám se či mohu říci že jsem potěšen tím co jsem prakticky poznal. Sjednocení před Dnem-D nemá klíčový význam pro nikoho! Vidíme to i na exilech okolo. Jsou snad Poláci dále než my i když mají ve Velké Británii svoji vládu (ně-li dvě), svoje instituce, Ukrajinci svoji universitu atd., ale to všechno k osvobození jejich národů nevedlo ani věst nemůže a musí čekat na světový otřes na Den-D stejně jako my. Víme, že pro rozbití žalářů národů bylo vždy nutné více než jen snahy národů uvězněných a tím "více" byly vždy konflikty gigantických rozměrů.

Za dnešní situace charakterisované humbuky a skřípěním zubů v televizi na jedné straně a elegantními hospodářskými propleteními, které umožňují životaschopnost totalitních režimů na druhé straně, je a bude jakákoliv **jediná** "střešková organizace exilu jen mícem, který bude okopáván ze všech stran, či má naději se stát spíše trouhou té či oné strany než skutečným tlumočnickem naší národní a státní Československé věci. Dnešní jedinečná duha novin, názoru, paleta spolků, organizací, rad,

ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ SDRUŽENÍ A SVU

Vás zvou
na přednášku
Dr. M. Vituly

BÍLÁ HORA

Hala sv. Václava, klubovna
úterý 9. února 1982,
začátek v 19:30 hod.

Odpověď čtenářům

Ota Hora, Ottawa, Ontario.

Milý Oto,

re: Tvůj článek "RSC koordinuje svou činnost s reformními komunisty?" na titulu straně NAŠICH HLASŮ ze dne 16. ledna 1982.

Uvádíš ve druhém sloupci, že na schůzi pracovní komise Rady 2. prosince 1973 v New Yorku bylo učiněno jasné usnesení: RSC nebude spolupracovat s komunisty, kteří zaujímali významná místa a i po odchodu do exilu se komunismu nevzdali! Mám tomu rozumět tak, Rada spolupracuje s komunisty, kteří nikdy nezaujímali významná místa, anebo, že spolupracuje i s takovými, ale po odchodu do exilu se vzdali komunismu (řekněme jeho nejhorších výstřelků) a nadále jsou pouze Marxisty, nebo socialisty s usměvavou tváří, což blběm zní naprosto vznešeně? Co je a co není významné místo? Lumpové s krvavými rukama a zatíženým svědomím, jakož i se svěvěpým odhodláním jakkoli profitovat i mezi exilovými demokraty, se v exilu ovšem ke komunistům otevřeně hlásit nebudou, poněvadž by jim kde kdo na potkání tak moc asi zjevně nepomáhal, nebylo by to prostě taktické.

Mám za to, že Dr. Hofírek, i jiní v této souvislosti - mezi nimi i já - poukazují na to, že RSC spolupracuje s lidmi, kteří po nějakou dobu byli aktivními členy zločinecké organizace, řízené ze zahraničí. To, že tuto organizaci po čase opustili (většinou proto, že prohráli osobní boj o koryto) a venku prohlásili, že se zřikají jejich cílů i praxe a někdy se vzájemným očeřňováním (ve svých očích) očistí z nepochybné a těžko odčinitelné viny, to ještě neznamená, že se bez nich demokratický exil neobejde.

Zkus si, milý Oto, představit, co by eventuelní spolupráci exilu s dnešními marxisty (po "Vítězném únoru" vzornými bolševiky) říkala Milada Horáková a stovky dalších umučených, popravených a existenčně zničených přesvědčených demokratů. Přirozeně nikdo nebude diktovat RSC jaké usnesení ve věci spolupráce s komunisty má učinit. To je její věc. Pak ale nemá mandát mluvit a jednat jménem a v zájmu těch demokratických Čechoslováků a jejich organizací v zahraničí, kteří odmítají jakoukoli spolupráci s lidmi, kteří kdykoli ve věku soudného rozumu byli členy nějaké zločinecké organizace. To, jaké v ní zaujímali postavení a jak se projevují v emigraci, je podružné.

Domnívám se, že takto je nutno chápat exilovou činnost ve věci osvobození Československa. Cokoli jiného rozvrací exil a umožňuje pronikání komunismu stále dál.

S pozdravem a přáním všeho nejlepšího do Nového roku 1982.

Tvůj Jiří Peterka

hnutí a budování politických stran dává naději, že v exilu může probíhat třídění a tříbení, které je základní podmínkou demokracie. Právě rozmanitost a skutečná demokracie (pochopitelně bez účasti těch kteří ji zničili) nás připraví pro společný Československý program národní a státní a pro Den-D.

Bohumil Kobliha
1.1.1982

Útěk teroristek

Řím: Čtyři teroristky uprchly z přísně strážného vězení v italském městečku Rovigo u Benátek a zmizely beze stopy. Útěku předcházely výbuchy nálože ve zdi oddělující přílehlou ulici od dvora věznice, kde měly vězeňkyně zdravotní procházku. Výbuch nálože vytvořil ve zdi otvor, kterým pak

Poslední mladočech

Pokračování se str. 5

nictví, složení a politický program a během několika let Rada se rozštěpila. Kromě Rady byl ještě i Výbor. Spory politické a osobní se rovněž projevovaly v Radio Free Europe.

Zatímco Rada svobodného Československa byla finančně závislou, nezávislé politické skupiny se sdružily v Ústředí demokratického exilu (UDE), jehož předsedou byl Rudolf Kopecný a generálním tajemníkem známý žurnalista prof. Simeon Ghelíand. Ústředí bylo protiváhou národně-frontovské Rady, jejíž činnost skončila, když ji CIA přestala financovat. Postupně i činnost Ústředí začala ochabovat.

Maďarská revoluce byla důležitým mezníkem v historii třetího odboje. Řekla nám, že Západní mocnosti nemají v úmyslu měnit komunistické režimy za vojensko-politickou linii, jak se tato vytvořila ke konci války. A tak intenzita exilové politiky, vrcholící v době kolem maďarské revoluce v r. 1956, začala slábnout rok za rokem.

Začátkem šedesátých let vláda Antonína Novotného v Československu uvolnila trochu šrouby totalitního režimu a v polovině let šedesátých mnozí z "poúnorových" osmačtyřicátníků navštívili Československo. V roce 1968 nastalo větší uvolnění během "Pražského jara", aby pak krátce nato přišla nová represe. Během všech těchto taktických změn red. Kopecný zůstal nekompromisním bojovníkem za svobodu a odmítal rudou

totalitu, i když tato předstírala, že má "lidskou tvář". Jsa si plně vědom toho, že komunismus je především mravním problémem, že se týká každého, Rudolf Kopecný odmítl hesla o "neutralitě" Československa. Jak může být někdo "neutrálním" v boji se zlem? Kopecný bojoval proti bezpráví v jakékoliv podobě. Svůj život naplnil dobře. Zůstal věren novinářskému povolání a službě národu až do smrti.

Viděno z hlediska nadčasového, politické směry a režimy přichází a odchází. Národ zůstává. Nepochybně nová politická seskupení se vytvoří až naše generace odejde tam, kam nás už předešel red. Kopecný. Byl to čestný člověk. Vědomě nikomu neublížil. Jeho velikost lze prokázat tím, že měl odvahu říci, že se někdy mýlí. Ti, kteří vždy "všechno předvídali", kteří pracovali "vědecky" ve skutečnosti natopili mnoho zla a na soudu dějin neobstojí. V R. Kopecném odešel představitel oné lepší části národa, která se vždy bude ztotožňovat s těmi, kteří hledají pravdu a mají odvahu ji hájit slovem i tiskem. Nehledal zisk a nehledal slávu. Věřil, že za práci pro národ se neplatí a také za to nikdy nic nevzal. Nenechal se nikým koupit. Byl kronikářem svého národa a "Vzpomínky starého novináře" budou čteny, až se vláda věcí navrátí do rukou oněch sil v národě, které reprezentují to, co je v něm zdravé a čestné. Těch, kteří hledají pravdu a to i tehdy, když za ní musí jít třeba až na konec světa.

Se Sovětským svazem . . .

Jak se provádí ve staré vlasti heslo: Se Sovětským Svazem na věčné časy. Sovětský svaz dodává potrubím snad odněkud od Uralu, zemní plyn do celého Československa. Mám zprávy jak to vypadá v Praze. Tyto stanice po republice se jmenují "teplárny", já jsem dříve myslel, když jsem slyšel to slovo "teplárna", že je to nějaká ohřívárna pro lidi bez přístřeší. Ale ono to není tak. Pražská teplárna zásobuje celou Prahu asi 70 procent tepelnou energií. Na takovou teplárnu je teď například zapojena elektrárna částečně a plynové topení na 100 procent, prostě už každá lednička v domácnosti, kamna at' elektrická či plynová, závisí na oněch teplárnách. Za jejich drahé používání hospodyňky teď musí být vděčné soudruhům.

Všechna tak zvaná sídliště, což je 50 procent Prahy, paneláky a různé výrazy pro mne neznámé, i když zněj česky, to všechno běží na 100 procent na energii z těchto tepláren. Staré plynárny v Michli nebo v Libni byly zbourány. Jestli toto zbourání bylo nařizeno nebo z blbosti, či menší soudruzi těm větším soudruhům chtěli někam vlézt to zatím nevím. A nebo snad aby někdo v budoucnosti neměl nějakou ideu. Kdyby se vyskytli nějakí idealisté toužící po svobodě a demokracii, lehká pomoc pro soudruhy. Kohoutky v Sovětech se zavřou a teď si třeba zmrazíte, sviťte si svíčkami, doprava žádná, chodte si pěšky, vařte si jak za starých časů cikáni.

Jak jsou všichni blízcí heslu Chruščevovu: Vy se pohřbíte sami. Jak čteme, Západní Německo, Francie, Itálie, dělají nebo už udělali smlouvu se Sověty na dodávání zemního plynu a aby západní státy také zbouraly své plynárny a budou pomáhatku na jedné lodi s Československem. ES

uprchly čtyři z vězněných žen. Způsobil rovněž smrt jednoho chodce a zranění několika dalších osob. Párání po organizátorech útěku a uprchlých teroristkách nepřineslo dosud žádný výsledek.

* V Teheránu bylo popraveno dalších pět členů opoziční organizace Lidové modžahedini. Oznámil to teheránský list Kejhan s tím, že tato lidé byli obviněni z protistátní činnosti.

Mužstvo "Uragan Toronto".

Uragan Toronto Sparta Chicago

Československý hokejový tým "URAGAN TORONTO", který tak dobře reprezentuje naši krajskou sportovní veřejnost, sehraje mezinárodní exhibiční utkání proti čs. hokejovému týmu z USA - SPARTA CHICAGO.

Střetnutí obou mužstev bude již desátým v pořadí mezi hráči Uraganu a Sparty. Doposud ve všech utkáních obhájili hráči "Uraganu" svůj neposkvrněný rekord. Zvláště v posledním souboji v Chicagu se naši hokejisté předvedli v nejlepším světle.

Po první třetině prohrávali 0:1, ale taktický coaching Václava Bělohávků podnítil tým k výkonu, který se nakonec projevil výsledkem Uragan 10 a Sparta 3.

Zveme proto všechny příznivce sportu, aby se v hojném počtu dostavili a podpořili Uragan v sobotu 6. února 1982 ve 2:00 hod. odpoledne ve Westwood Arena, 1 Block south of Albion Road on HWY 27 (Entrance on Carrier Dr.).

Organizace a hráči "Uragan Toronto Czechoslovak Hockey Club R. děkují touto cestou

Intelectronics Systems Inc. za hmotnou podporu a sponsorship, který naši sportovní organizaci pomohl. Vše děkujeme.

V. Lanny Rosicky
Senior Systems Consultant

INTELECTRONICS SYSTEMS INC.

First Canadian Place
Suite 440, Box 142
Toronto, Ontario M5X 1C7

Telephone
636-6628

Dědictví domova

"Z těch dědů a báb, co svou písni cestu vodám otvírali, co zde studny roubili a pevně plátno tkali, z nich jsem a vracím se k nim znova. Co na tom, že jejich dni jsou nenávratně pryč, z ruky do ruky si podáváme těžký klíč, klíč od domova..."

Pokaždé, když slyším tyto Burešovy verše z "Otvírání studánek" v jímavém, podzimem života zklidněném a touhou po rodné zemi zvroutěném zhudebnění Bohuslava Martinů, si uvědomuji, že téměř každý z nás má v sobě dědictví domova - domova, který je pokladem našeho niterného dědictví a který má pro každého z nás určitou konkrétní i snovou podobu.

Pro většinu z nás je v ní zakleto mnoho věcí a zážitků, které obohatily a obohacují náš život. Dětství, dospívání, manželství - a dětství našich dětí. Drobné a větší radosti, drobné a větší smutky, chvíle bezstarostné i jiné, odměřované starostmi.

Láska k lidem i věcem, které ve svém souhrnu pro nás představovaly a představují domov.

Kdo v nás vložil toto dědictví, ten těžko definovatelný poklad, jehož cena se nedá vyjádřit jinak, než cenou lidského osudu? Kdo vytvořil domov, aby nám jej jednoho dne odevzdal - či, jak zpívá básník, aby nám podal "z ruky do ruky těžký klíč, klíč od domova?"

Čím více o těchto otázkách přemýšlím, tím více nabývám přesvědčení, že největší podíl, největší zásluhu, většinou skromně utajovanou, mají ženy jako naše matky i matky našich dětí.

Jedno staré východní přísloví praví: "Sto mužů může vytvořit tábor, ale jenom žena dokáže vytvořit domov." V tom moudrém přísloví je skryta velká pravda. Ženy skutečně mají v sobě dar vytvořit domov. A nejen to - dovedou také tomuto umění naučit jiné, především vlastní děti.

Už jako malý venkovský chlapec jsem se pokaždé při návratu z podvečerních toulek z dálky díval, zda se z našeho komína kouří ... Pokaždé, když jsem kouř zahlédl, byl jsem moc rád. Ten namodralý proužek dýmu nad střechou byl pro mne znamením toho, že je doma maminka. A s ní útulný domov, prohřátý dobrým slovem, něhou a láskou, po které každé dítě touží, i skutečným teplem starých venkovských kamen.

Pokaždé, když přemýšlím o domově, vzpomenu si na vyprávění jedné studentky, která na můj dotaz, zda se těší domů, odpověděla smutně, že ne. Asi jsem se zatvářil udiveně, protože pokládala za nutné mi vysvětlit příčiny. Řekla, že jí někdy domov připadá jako noclehárna, které odchází, když rodiče jsou již v práci, a do které se vrací v

době, kdy rodiče ještě nejsou doma. Při odchodu ji neprovází vřelý slovo rozloučení, při příchodu ji nevitá úsměv a dobré slovo, ale prázdný byt. "Chápete už, proč se netěším?" zeptala se.

Chápal jsem.

To, co jsem v dětství sám poznal, jsem se snažil později předávat dál, jako by tím ve mně oživalo všechno, co jsem se naučil od maminky. I já bych chtěl spoluvytvářet domov, i když uznávám, že v rodině je a bude hlavním tvůrcem domova žena a matka.

Po dlouhá léta jsme bydleli v bytě, kde jsme museli topit v kamnech. Po celá léta jsem za dlouhých zim pokaždé, když jsem se vrátil první domů, zatopil v kamnech, aby ostatní už na prahu ucítili vřelé teplo domova. Je asi zákonitě, že i náš chlapec ještě jako školák se snažil připravit nám jako rodičům totéž.

Protože i on už do sebe vstříbal pocit domova.

V současné době se však často pojem domova zaměňuje s něčím jiným, spíše účelovým a materiálním. Cílem se stává jen sama "domácnost" činnost, či její hmatatelné výsledky - ne však už dobrý pocit z ní. Neuklízí se přece jen proto, aby vše bylo čisté a v pořádku - ale úklidem připravujeme i příjemné prostředí a přibližujeme se jím i ostatním členům domácnosti.

Naše práce doma by neměla být totiž brána jen jako povinnost, ale zároveň jako radost s upřímným zájmem o sebe sama.

A každý z rodiny by měl přidat svůj díl - jinak atmosféra domova zůstane pouhým gestem.

Některé ženy prohlašují s hrostí, jak dovedou svou rodinu a její život zorganizovat: "Každý ví, co má dělat. Nákupy, úklid, večeři ... Všechno klapne jako na drátku. Všechno je v pořádku."

Opravdu všechno?

Přiznám se, že někdy o takových sebevědomých úsudcích pochybuji. Každý z nás ví, že člověk čas od času potřebuje si s někým pohovořit, svěřit se, protože, jak říká starověký myslitel, "úlevou srdci je dobré vyslechnouti". Někdy je taková potřeba naléhavá, doslova palčivá. Člověk, dítě stejně jako dospělý, nerad slyší: "Teď, miláčku, nemám kdy, povínej si to, až přijdu domů ..." Nežidka pak ztratí chuť se vůbec s někým svěřovat.

Navenek může být všechno v pořádku, nákupy obstarány, byt uklizen, večeře je připravena ... Ale přesto někdy jako by domov ztratil svou tvář, společná večeře se stává chvílí mlčení trosčnicků, rodiče se zabývají svými problémy, děti zůstávají se svými zážitky samy.

A přesto právě dětem bychom měli předat klíč od domova jako velké a vůbec nejdůležitější dědictví. ... přál bych si jen, abychom jim ten správný klíč předali včas.

Vyznání vědce

Pokračování ze str. 1

Augustin Berger poctil návštěvu rodiště své matky v roce 1881 se svou manželkou, primabalerinou milánské La Scala, Guilettou Paltrineri. Do Kunštátu jezdil na dovolené svět, známý tvůrce operet Rudolf Friml. A v tom výpočtu vzácných osobností bychom skončili u národního umělce Františka Halase, který svou úchvatnou sbírkou básní, doprovobenou kresbami novoměstského umělce malíře Václava Laciny, "Já se tam vrátím", našel domov v Kunštátě a tam také je pochován. Dr. Václav Hlavatý si v Kunštátě oblíbil jeskyni Rudku, ve které samouk Rolínek v pískovci vytesal svatováclavské rytíře a tyto blaničtí rytíři tam nerušení čekají i v této nehostinné době dodnes. I vytesaný lev u vchodu jeskyně komunistům zatím neškodí.

V roce 1952 jsem na severu Argentiny ve městě Rogue Saem z Peña našel v chudé světničce hospody pana Drázdila staříčkého pana Kazimíra Štefánika, bratra našeho velkého Milana Rostislava Štefánika. Když z rozkazu vyslance Dr. Kadeřábka resignovali všichni zaměstnanci čsl. vyslanectví v Buenos Aires, Štefánik tím ztratil zaměstnání a stal před krutou otázkou, jak se bude žít. Odešel do provincie Chaco, kde je mnoho farmářů Slováků a tam je v pralesích, kde měli svá hospodářství, navštěvoval, předčítal Písmo svaté a sem tam dostal najíst. Byl to pro mne strašlivý objev. Bratr M.R. Štefánika se musí žít žebrotou, zatím co v New Yorku už existoval nemožné obhospodařovaný American Fund for Czechoslovak Refugees Inc. dotovaný prvními 20-ti miliony dolarů Washingtonem. Ihned jsem se snažil v Buenos Aires sehnat nějakou

ochranu a pomoc pro staříčkého Kazimíra Štefánika.

O této tragické ostudě jsem informoval prof. Dr. Hlavatého a shodli jsme se v návrhu, že by nějaká organizace exilové inteligence i svými doporučeními na různé instituce a osobnostmi zmírňovala utrpení uprchlíků jako byl případ Štefániků, a mnoha jiných lidí graduovaných, kteří skončili v Argentině sebevraždou, zatím co v New Yorku lítaly "pomocné dollary". Dr. Hlavatý tak jako spolupráce Dra Němce přivedl k životu Čsl. Svaz pro vědy a umění. Jenomže z těch všelijakých debat "chytrých", rámec studentského sdružení překročen nebyl. Dr. Hlavatého to dost rmoutilo. Štefánikovi jsem opatřil pramen nákupu laciného textilu a tak s ranečkem na zádech chodil po cestičkách v chaguenských pralesích, aby hledal na ztracených farmách své klienty. Zemřel v opuštění. Je pochován v Rogue Saenz Peña. Později Papánkuv čsl. Fund zaplatil pomník na jeho hrob. Dr. Hlavatý tak jako Einstein prohlašovali, že "hodnota člověka má vycházet z toho, co dává, ne z toho, co je schopný získat." A ten skromný pan profesor Hlavatý nezískal ty světské slávy jako ale získal za "relativní" práci malý matematik ale s velkým jménem.

Vzpomeňte, že kdysi mezi námi žil skromný Dr. Václav Hlavatý, jeden z největších matematiků světa, který ve svém dětském srdci nosil lásku k Bohu a k naší Vysocině, na ten svět plný citové hloubky, kraj, kde najdeš bohatý cit sounáležitosti se všemi trpícími, kraj, kde si můžeš podat v pochopení ruce s lidmi a věst se s nimi družně dále věčnou cestou života.

Jindra Jelínek

Máte zaplacené předplatné na Naše Hlasy?

NOVÉ DIVADLO V TORONTĚ

Otto Zelenka

BUMERANG

současná komedie

Režie: Alexander Nagy

neděle 31. ledna 1982 ve 4 hod. odp.

neděle 31. ledna 1982 v 8 hod. večer

pondělí 1. února 1982 v 8 hod. večer

neděle 7. února 1982 ve 4 hod. odp.

neděle 7. února 1982 v 8 hod. večer

LIMELIGHT CABARET 2026 Yonge St.

Rezervace na č. 368-0420

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT.
M6J 1E4

Majitel: J. Pichlík

Tel.: 364-1787

naše hlasy

Publishing & Printing by:

Vydává a tiskne: MORAVIA PRESS LTD

Editor in Chief:

Šéf-redaktor: MILO KOMÍNEK

Address:

Adresa: 2098 Dundas Street west, Toronto, Ont.
Canada M6R 1W9

Telephone: (416) 533-4242

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ:

Kanada \$9.00, U.S.A. \$ 10.00, všechny zámořské státy
lodní poštou \$ 12.00.

Leteckou poštou: U.S.A. \$ 13.00, všechny zámořské
státy \$ 18.00.